

Рӯҳи Пок (Рӯҳулқудс)

Дар замони мо оиди мавзӯи Рӯҳи Пок ду нуқтаи назари бо ҳам мухолиф мавҷуданд. Яке аз онҳо қариб тамоман ба ӯ эътибор намедихад ва ӯро бо маросимҳои динӣ ё механизми ҷамоавии бе ягон қувваи рӯҳонӣ амалкунанда иваз мекунад. Нуқтаи назари дигар бе ягон асос амалиёти Рӯҳи Покро аз будаш зиёд карда, Сухани Худо ва мулоҳизакориҳои ҳақиқии масеҳиёнаро камаҳамият менамояд.

Якеи онҳо дар расмиятпарастии хунук ва дигаре дар фанатизми оташин ифода ёфтааст. Якеи онҳо ях мекунонад, дигараш бошад месӯзонад!

Курси мазкур дар шакли содда, вале аз нуқтаи назари илоҳӣ ҳақиқати “Пуштибони дигар”-ро пешкаш мекунад, ки Падар ӯро барои бо мо мондан ва дар мо будан фиристод (Юҳанно 14:16)

Шахсияти Рӯҳи Пок

Супориш: Юҳанно 14:16-18; 15:25; 16:7-14-ро хонед

Қолиби диққат аст, ки Рӯҳи Поки Худо ҳам дар аввал ва ҳам дар охири Навиштаи Пок хотиррасон карда мешавад. Дар аввали Навиштаи Пок мо мебинем, ки ӯ ҳангоми меҳнати офариниш бар рӯи об дар парвоз буд (Ҳастӣ 1:2). Дар охири Навишта мо суханони Рӯҳ ва Арӯсро меҳонем, ки “биё” мегӯянд (Ваҳй 22:17).

Пеш аз омӯзиш мо бояд ду саволи муҳим ва асосиро дода, ба онҳо ҷавоб гардонем: 1) оё Рӯҳ шахсият аст? ва 2) оё ӯ Худост? Ду дарси аввал ба ҳамин мавзӯҳо бахшида шудаанд.

Оё ӯ шахсият аст? Аксар равияҳои бидъаткор “не” мегӯянд. Онҳо шахсият будани ӯро рад намуда, баён мекунанд, ки Рӯҳ таъсири ғайришахсӣ набуда нурафкании оддӣ аз ҷониби Худо аст. Аммо Навишта чунин назарияро қатъиян рад менамояд. Он ҳақиқате ки Рӯҳ таҷассум нашуд (яъне соҳиби ҷисм нагашт), ҳеҷ гоҳ ҳақиқати шахсият будани ӯро шубҳаовар намесозад. Падар Шахсияти Илоҳӣ мебошад, бо вучуди ин ҳеҷ гоҳ таҷассум нагаштааст.

Шахсият дорои ақл, ҳиссиёт ва ирода мебошад. Ақл ба мо дониш медиҳад, ба шарофати ҳиссиёт мо ҳис мекунем, ирода бошад моро ба амал кардан водор мекунад.

Ақл

Оё Рӯҳ мавҷуди бошуур аст? Навишта ба ин ҷавоб медиҳад: “Вале ба мо Худо онро ба воситаи Рӯҳи Худо ошкор сохтааст; зеро ки Рӯҳ ҳама чизро, ҳатто умқҳои Худоро пай мебарад. Зеро кист аз одамон, ки ботини инсонро бидонад, ба ҷуз рӯҳи инсон, ки дар ӯст? Ҳамчунин он чиро, ки дар Худо ҳаст, ҳеҷ кас намедонад, ба ҷуз Рӯҳи Худо. Лекин мо на рӯҳи ин ҷаҳонро, балки Рӯҳро қабул кардаем, ки аз Худост, то он чиро, ки Худо ба мо ато кардааст, бидонем” (1Қўринтиён 2:10-12).

Аҳамият диҳед, ки ин ҷо оиди ду рӯҳ гуфта шудааст: яке рӯҳи одамӣ (ояти 11, қисми якум), ва дигараш Рӯҳи Худо. Рӯҳи одамӣ ба одам тааллуқ дошта, ба ӯ имкон медиҳад дар қору бори инсонӣ қарорҳои оқилона қабул намояд. Ба шарофати ин рӯҳ одам фикр мекунад, хулоса мебарорад ва муносибатҳои худро барпо менамояд. Ӯ мулоҳиза намуда, ҳар чизи ба амал омадаистодаро баҳо медиҳад. Ӯ соҳиби ақл мебошад, ки барои ҳалли ҳар гуна мушкилиҳои одамӣ имконият медиҳад. Ҳеҷ як ҳайвон наметавонад “ботини инсонро бидонад”, чунки чизи барои ин заруртарин – рӯҳи одамиро надорад.

Одаме ки рӯҳан тағйир наёфтааст, чизи илоҳиро фаҳмида наметавонад, чунки Рӯҳи илоҳиро надорад. Маҳз чунин Рӯҳ шуури шахси боварқардари равшан намуда, барои фаҳмидани ҳақиқатҳои илоҳӣ ба ӯ ақл ва фаҳмиш медиҳад. Худо ба мо ганҷҳои ӯро ҳадя намуд. Рӯҳи Пок, ки ҳамаи онро медонад, мехоҳад ба мо ин ганҷҳои беҳисобро нишон дода, моро бовар қунонад, ки ҳамаи онҳо ба шарофати хуни пурқимати

Масеҳ ба мо тааллуқ доранд. Донистани ин барои мо бартарӣ ва ҳаловати бузург аст.

Чуноне ки адвокати бодикқат васиятномаеро, ки дар он номҳои мо чун ворисон дохил гардидаанд, муфассал мефаҳмонад, айнан ҳамон тавр Рӯҳи Худо низ ба мо мефаҳмонад, ки мо ворисони Худо ва ҳамворисони Исои Масеҳ дар подшоҳии абадӣ мебошем (Румиён 8:16-17). Ҳамаи ин на танҳо дар ояндаи пурчалол, балки имрӯз ҳам барои ҳаловати мост.

Ҳиссиёт

Оё Рӯҳ ҳиссиёт дорад? Оё Ӯ дӯст медорад, бад мебинад, ё ғам дорад ва ё таассуф меҳӯрад? Бешубҳа, Ӯ дорои ҳиссиёт аст. Мо дар Эфсӯсиён 4:30-32 мехонем: “Ва Рӯҳулқудси Худоро, ки бо Он ба интизори рӯзи озодаи мӯҳр зада шудаед, андӯҳгин накунед. Ҳар гуна кудурат ва қаҳр, ва ғазаб ва фарёд, ва бадгӯӣ бигзор аз шумо бо ҳар навъ шарорат дур шавад; балки ба яқдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва яқдигарро афв намоед, чунон ки Худо низ моро дар Масеҳ афв намудааст”. Агар Ӯ андӯҳгин шуда тавонад, пас инчунин дӯст дошта метавонад. Зиёда аз ин, “муҳаббати Худо дар дилҳои мо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шуд, ҷорӣ шудааст” (Румиён 5:5). Павлус дӯстони худро дар Рум бо “муҳаббати Рӯҳ” даъват мекард, ки барои Ӯ ва хизмати Ӯ дуо кунанд (Румиён 15:30).

Вале Ӯ инчунин огоҳ мекунад ва маҳкум менамояд. Ин дар сафарҳои миссионерии фириштаҳои аввалин аниқ мушоҳида мешавад. Ҳангоме ки онҳо

нияти ба ягон чо сафар намудан мекарданд, “Рӯхулқудс онҳоро намегузошт”, “Рӯх ба онҳо иҷозат намеод” (Аъмол.16:6-7).

Ва он ҳақиқате ки Ӯ мекӯшад одамонро аз ҳукмронии марговари гуноҳ боздорад, исботи ба гуноҳ нафрат доштани ӯст (Ҳастӣ 6:3).

Ирода

Оё Ӯ ирода дорад? Албатта, чунки Ӯ роҳнамоӣ мекунад, “Зеро ҳамаи онҳое ки роҳнамояшон Рӯҳи Худост, фарзандони Худо ҳастанд” (Румиён 8:14). “Лекин агар роҳнамоягон Рӯх бошад, зери дасти шариат нестед” (Ғалотиён 5:18).

Ӯ пок ва сафед мекунад. “Ва баъзе аз шумо чунин будед; аммо пок шудед, аммо қудсият пайдо кардед, аммо сафед шудед ба исми Худованди мо Исои Масеҳ ва ба Рӯҳи Худои мо” (1Қӯринтиён 6:11). Ӯ таълим медиҳад. “Лекин Пуштибон, яъне Рӯхулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар чиро, ки ба шумо гуфтаам, ба ёди шумо хоҳад овард” (Юҳанно 14:26). Ӯ ба воситаи қурбонии Исои Масеҳ дар салиб ба наҷоти боваркарда шаҳодат медиҳад. Дар ин бора ба шумо Рӯхулқудс низ шаҳодат медиҳад, зеро ки гуфта шудааст: “Ин аст аҳде ки бо онҳо баъд аз он айём хоҳам баст, мегӯяд Худованд: конунҳои Худро дар дилҳои онҳо хоҳам гузошт ва дар афкори онҳо хоҳам навишт, ва гуноҳҳо ва шароратҳои онҳоро ба ёд нахоҳам овард. Ва дар он ҷое ки омурзиши гуноҳҳо ҳаст, қурбонӣ барои онҳо дигар лозим нест” (Ибриён 10:16-18). На таъсири ғайришахсӣ, балки Шахсият будани Рӯҳи Пок аст, дар

амалҳои ӯ равшану возеҳ дида мешавад. ӯ гап мезанад (Ғалотиён 4:6; Ваҳй 2:7); ӯ таълим медиҳад (Юҳанно 14:26); ва ӯ зинда мегардонад (Румиён 8:11). Гарчанде калимаи юнонии матни асли *пнеума*, ки ҳамчун *Рӯҳ* тарҷума шудааст, категорияи *ҷинсро* надорад, бо вучуди ин матн аниқ исбот мекунад, ки ӯ шахсият аст. Таъсири бешахсият наметавонад суҳан гӯяд, дӯст дорад, ғамгин шавад ва донад!

Дар Инҷили Юҳанно 14:16 Худованд Исои Масеҳ Рӯхро “Пуштибони дигар” номидааст, ки бар хилофи ӯ, ҳамеша бо одамон мемонад. Фикри асосӣ дар он аст, ки ҳеҷ кас ба ғайр аз Шахсияти Илоҳӣ чун “Дигар” тасвир шуда наметавонад. Дар Инҷили Юҳанно 16:7, Масеҳ ба халқи Худ мегӯяд, ки барои онҳо бештар мешавад, агар ӯ равад, вагарна Пуштибон намеояд. Пас аз ин эътироф намудан мантиқи мебуд, ки ҳеҷ гуна қувваи ғайришахсиятӣ ӯро иваз карда наметавонист.

Баъзе тарҷумонҳо калимаи “Пуштибон”-ро ба “Маслиҳатчӣ” ва ё “Шафоатгар” ё “Хоҳишқунанда” иваз мекунанд. Ҳамаи ин барои бештар фаҳмидани маънои ин калима ба мо ёрӣ медиҳад. Ҳоло Худованди мо Исои Масеҳ Шафоатгари боваркардагон дар осмон аст (1Юҳанно 2:1), Рӯҳи ӯ бошад – Шафоатгар дар рӯи замин. Чӣ гуна аҷиб аст ин ғамхории Худо барои дастгирии рӯҳонии мо! Ҳангоми ҳаёти заминӣ Масеҳ барои шогирдони Худ ҳама чиз буд. ӯ ба саволҳои онҳо ҷавоб мегардонд, тарсашонро пароканда мекард ва дар эҳтиёҷашон ёрӣ мерасонд. Вале ӯ ба осмон баргашт. Бале, аммо дар ин муддати боқимонда, ҳангоми ғоиб будани ӯ, Дигаре ҳамчун Ҷонишин ва Ноибӣ ӯ омад, то барои мо ҳамаи ин корро бикунанд.

Илоҳияти Рӯҳи Пок

Мо хулоса баровардем, ки Рӯҳ шахсият аст, ва акнун ба ду юм саволи асосӣ мегузарем: оё Ҷ Худо аст? Дар ин маврид мо он саволро дар назар надорем, ки “оё Ҷ Падар аст?”, ё “оё Ҷ Писар аст?”. Саволи асосӣ: оё Ҷ аз рӯи моҳияти худ Худо мебошад, ё аз Худо поёнтар меистад? Агар мо ба се саволи навбатӣ ҷавоб гардонем, пас ин савол ҳалли худро меёбад: (1) Оё Навишта Ҷро баробари Падар ва Писар нишон медиҳад? (2) Оё Ҷ нишонаҳои илоҳиро дорад? (3) Оё дар ҳақиқат ба Ҷ чун ба Худо муносибат мекунанд? Биёед ба ин саволҳо бо навбат ҷавоб медиҳем.

Оё Рӯҳи Пок бо Падар ва Писар баробар аст?

Бале, барои он ки Ҷ ҳамеша бо ҳар дуи Онҳо дар муносибатҳои бениҳоят наздик аст. Ин нишондиҳандаи равшани баробарӣ дар Эътибор ва муносибатҳост. Диққат диҳед, ки Масеҳ ба шогирдонаш чӣ гуфт: «Ва Исо наздик омада, ба онҳо гуфт: “Ба Ман тамоми қудрат дар осмон ва бар замин дода шудааст: пас, биравед ва ҳамаи халқоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар ва Писар ва Рӯҳулқудс таъмид (ғӯта) диҳед”» (Матто 28:18-19). Ба дуои баракатдиҳандаи ҳавворӣ диққат медиҳем, “Файзи Исои Масеҳи Худованд, ва муҳаббати Худо, ва ширкати Рӯҳулқудс бо ҳамаатон бод. Омин”

(2Кӯринтиён 13:13). Бо Худо баробар будани Рӯх дар муносибати Ӯ бо дигар шахсиятҳои Илоҳият дар масъалаҳои наҷоти боваркарда, додани бахшоишҳо ва иҷозати ба Падар наздик шудан таъкид мешавад. Аҳамият диҳед, ки чӣ тавр Сегонаи Илоҳӣ дар порчаҳои зерин тасвир мешавад: “Ва мувофиқи таъиноти пешакии Худои Падар, бо тақдиси Рӯх, барои итоат ва пошидани Хуни Исои Масеҳ интиҳоб шудаанд: файз ва осоиштагӣ бар шумо фаровон бод” (1Петрус 1:2). “Бахшоишҳо гуногун аст, лекин Рӯх ҳамон як аст; ва хизматҳо гуногун аст, аммо Худованд ҳамон як аст; ва амалҳо гуногун аст, аммо Худо ҳамон як аст, ки ҳама чизро дар ҳама ба амал меоварад” (1Кӯринтиён 12:4-6). “Зеро ба воситаи Ӯ ҳар дуи мо иҷозат дорем, ки дар як Рӯх ба Падар наздик шавем” (Эфсӯсиён 2:18).

Мо Шахсиятҳои ҷовиди Сегонаи Илоҳиро номбар намуда, одатан тартиботи зеринро истифода мебарем – Падар, Писар ва Рӯҳи Пок. Аммо Паймони Навин умуман чунин тартибро риоя намекунад ва шумо инро дар порчаҳои овардашуда пай бурда метавонед. Шояд сабаби ин дар он аст, то ба мо аён шавад, ки дар Сегонаи Илоҳӣ мақомҳо баробаранд.

Оё Ӯ хислатҳои хоси Худоро дорост?

Бояд зикр кард, ки чунин хислатҳо ҳастии абадӣ, ҳамадонӣ ва ломакониرو (дар як вақт дар ҳама ҷо вучуд доштан) дар бар мегирад.

Пуштибон ҷовид аст, мувофиқи нома ба Ибриён 9:14 “...Масеҳ, ки ба василаи *Рӯҳи абадӣ* Зоти беайби Худро ба Худо тақдим намуд...”. Ин ақидаи офарида

шудани Ёро рад менамояд. Дар Ё ягон хел ибтидо нест.

Ё ҳамадон аст. Ишаё инро дар яке аз суханҳои бузурги пайғамбаронаш, ки ба Масеҳ дахл доранд, кайд намудааст: “Ва навдае аз танаи Ёисой берун хоҳад омад, ва ниҳоле аз решаҳои сабзида, бор хоҳад овард. Ва бар Ё Рӯҳи Худованд, рӯҳи ҳикмат ва хирад, рӯҳи машварат ва қудрат, рӯҳи шинохтани Худованд ва тарси Ё қарор хоҳад гирифт” (Ишаё 11:1-2). Ин ақида бо гуфтаҳои бузурги Паймони Навин дар 1Қӯринтиён 2:10-13 таъкид мегардад: “... зеро ки Рӯҳ ҳама чизро, ҳатто умқиҳои Худоро пай мебарад. Зеро кист аз одамон, ки ботини инсонро бидонад, ба ҷуз рӯҳи инсон, ки дар ӯст? Ҳамчунин он чиро, ки дар Худо ҳаст, ҳеҷ кас намедонад, ба ҷуз Рӯҳи Худо... Ва инро на бо суханоне ки ҳикмати инсон таълим додааст, балки бо суханоне ки Рӯҳулқудс таълим додааст, мегӯем ва рӯҳиётро бар тибқи рӯҳ таъбир мекунем”.

Ҳамин тариқ мо мебинем, ки Ё ошкоркунандаи бузурги ганҷҳои илоҳист. Вале Ё на танҳо Ошкоркунанда, балки инчунин Офаранда аст. Навишта натиҷаи меҳнати Ёст. Суханоне ки дар 2Тимотиюс 3:16 оварда шудаанд (“Тамоми Навиштаҳо аз рӯи илҳами илоҳист”) айнан маънои онро доранд, ки Рӯҳи Худо дар он аст. Чуноне ки Ё дар аввал ба гили бечони Одам ҳаётро дамид, ва одам ҷони зинда шуд, айнан ҳамон тавр Ё боз ба зарфҳои баргузида, яъне муаллифони Библия ҳақиқатҳои илоҳиро дод, онҳоро бо чунон суханон баён кард, ки одамон Ёро фаҳмида тавонанд. Ин суханон инсонӣ ва ҳамзамон илоҳӣ буданд: инсонӣ, чунки ба одамон фаҳмо буданд ва ба

захираи луғавии нависанда тааллуқ доштанд, лекин ба ин нигоҳ накарда, онҳо илоҳӣ буданд, чунки Рӯҳ онҳоро барои ба мо баён кардани ҳақиқатҳои ӯ интиҳоб намуд. Ба ақидаи мо, маънии қисми охири 1Қӯринтиён 2:13 дар ҳамин аст. “Рӯҳиётро бар тибқи рӯҳ таъбир мекунем”- ро бояд чун “рӯҳиётро бар тибқи маънои рӯҳонӣ таъбир мекунем” тарҷума кард. Инак мо мебинем, ки таълимоти фавқуттабӣ танҳо бо ёрии миёнарави фавқуттабӣ баён шуда метавонад, ки забони махсус интиҳобшударо истифода мебарад.

Дар мурочиат ба Ҳафт Калисо (Ваҳй, боби 2-3) мо якчанд бор даъвати “Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд”- ро мешунавем. Барои чӣ? Барои он ки ӯ мушкилиҳои ҳар як калисоро хеле хуб медонад.

Аммо ӯ инчунин тавоно аст. Ин бо меҳнати ӯ хангоми офариниш тасдиқ мешавад. “Дар ибтидо Худо осмон ва заминро офарид. Ва замин дар ҳолати ҳарҷумарҷ буд, ва торикӣ бар рӯи варта; ва Рӯҳи Худо бар рӯи об дар парвоз буд” (Ҳастӣ 1:1-2). “Аз рӯҳи ӯ осмон шукӯҳ ёфтааст; дасти ӯ аёдари болдорро нобуд кардааст” (Айюб 26:13). “Рӯҳи Худо мефиристӣ, ба вучуд меоянд, ва рӯи заминро нав мегардонӣ” (Забур 103:30). “Рӯҳи Худо маро ба вучуд овардааст, ва нафаси Қодир ба ман ҳаёт бахшидааст” (Айюб 33:4).

Бадани Худованди мо хангоми дубора зинда гаштан “ба ҳасби Рӯҳ зинда гардид” (1Петрус 3:18). Хангоме ки Масеҳ меояд, ӯ ҳаёти илоҳиро ба ҷисмҳои мирандаи мо низ медиҳад (Румиён 8:11). Боз як мисоли тавоноии ӯ дар Аъмол 8:39 баён мешавад, хангоме ки хушхабаррасонро баъд аз ғӯта додани навимон фаришта даррабуд. Он ҳақиқате ки одам

метавонад бар зидди Рӯҳ куфр гӯяд, Худо будани ӯро исбот мекунад (Матто 12:31). Нисбати Сегонаи илоҳӣ суханони дашном гуфтан куфр аст.

Ва ниҳоят дар ин Шахсият хусусияти дар як вақт дар ҳама ҷо ҳузур доштан зоҳир мегардад. Ин дар Забур 138:7-12 баён шудааст: “Аз Рӯҳи Ту кучо равам? Ва аз ҳузурӣ Ту кучо гурезам? Агар ба осмон бароям, он ҷо Ту ҳастӣ, ва агар дар гӯр бистар андозам, он ҷо низ Ту ҳастӣ. Агар болҳои шафақи субҳро гирифта, дар аксои баҳр сокин шавам, дар он ҷо низ дасти Ту маро ҳидоят хоҳад намуд, ва ямини Ту маро дастгирӣ хоҳад кард. Ва агар гӯям: “Албатта торикӣ маро ниҳон хоҳад кард, ва шаб барои ман паноҳгоҳ хоҳад шуд”, – аммо торикӣ низ аз Ту пинҳон нахоҳад кард, ва шаб мисли рӯз равшан хоҳад шуд: хоҳ торикӣ бошад, хоҳ рӯшноӣ”.

Акнун ба сеюм саволи асосӣ мегузарем:

Оё ӯ дар ҳақиқат Худост?

Дар яке аз пешгӯиҳои бузург, ки ба Масеҳ дахл дорад, гуфта мешавад, ки ӯ бо Рӯҳи Худованд Худо тадҳин шудааст (Ишаё 61:1). Ин Рӯҳ Худаш аз рӯи моҳияти Худ Худованд Худост. Паймони Навин инро тасдиқ намуда, мегӯяд, ки “Худованд Рӯҳ аст” (2Қӯринтиён 3:17,18).

Ҷолиби диққат аст, ки ҳама се Шахсияти Илоҳӣ дар Навиштаҷот чун “Худованд” тасвир мешаванд. Масалан, Исо Падарро “Худованди Осмон ва Замин” меномад (Матто 11:25); Писар Худованд аст (Аъмол 2:36; Румиён 10:9); ва ҷуноне ки аз сарлавҳаи гузашта мебинем, ба Рӯҳи пурфайз низ ҳамин тавр муроҷиат

мекунанд. Калимаи Худовандро, ки маънояш хӯчаини олист, чун калимаи Худо ба ҳамаи Шахсиятҳои Илоҳӣ баробар нисбат додан мумкин аст. Ин калима ба маънои томи худ фақат ба Шахси Илоҳӣ нисбат дода мешавад.

Ҳангоме ки мо бо чеҳраи кушод ба ҷалоли Масеҳи дубора зиндагашта назар мекунем, Рӯҳи зинда азамати Худо намудор мекунад; ҳамчун Худованд Ӯ моро ба ҳамон сурат дигаргун месозад (2Қӯринтиён 3:18).

Боз як исботи аниқи Худованд ва Шахсият будани Ӯро мо дар Аъмол 5:3-4, ҳангоми ба Ҳанониёи дурӯғгӯ сухан гуфтани Петрус мебинем: “Чаро ин тавр ба дилат шайтон роҳ ёфтааст, то туро водор намояд, ки ба Рӯҳулқудс дурӯғ бигӯӣ ва як қисми пули заминро пинҳон кунӣ... Ту на ба одамизод, балки ба Худо дурӯғ гуфти”.

Дар охир мо ба он ҳақиқате омадем, ки ин Шахсияти бошараф, ки ба замин ҳамчун Волии Масеҳ дар вақти набудани Ӯ омадааст, – Онеро, ки Худованди мо “Пуштибони дигар” номидааст – дар илоҳият ҳам ба Падар, ва ҳам ба Писар баробар аст.

Хизмати Рӯҳи Пок дар тӯли асрҳо

Супориш: Забур 50:13; Галотиён 4:6; Эфсӯсиён 4:30 ва Юили набӣ 2:28-32-ро хонед.

Дар ин дарс мо хизмати Рӯҳи Покро 1) пеш аз фаро расидани иди Панतिकост; 2) дар замони Ҷамоат; 3) дар Подшоҳии Ҳазорсолаи Масех, ки дар оянда мешавад, дида мебароем. Фаҳмидани фарқи амалҳои Ҷ дар ин давраҳои хеле муҳим барои мо бениҳоят аҳамиятнок аст.

Пеш аз иди Панतिकост

Дар давраҳои Паймони Куҳан, ва ҳатто ҳангоми ҳаёти заминии Худованд (давраи чор Инчил), Рӯҳ ба одамони муайян барои ба ҷо овардани ягон мақсади махсус нозил мешуд ва пас аз иҷрои чизи ба нақша гирифташуда онҳоро тарк мекард.

Ҳақиқати “одам бояд аз олами боло таваллуд ёбад”, на танҳо ба замони ҳозира дахл дорад, балки бо сабаби табиати гуноҳолуд ва ислоҳнашавандаи Одам ҳамеша зарур буд. Никӯдимус Аҳди Қадимро омӯхта, бояд инро медонист (Юҳанно 3:10). Зодашавии нав бе Рӯҳи Худо, ки онро ба вуҷуд меоварад, имконнопазир аст. Ин ҳақиқати оддӣ нишон медиҳад, ки Ҷ хеле пештар аз рӯзи Панतिकост байни одамон амал мекард. “...ҳар кӣ адолатро ба амал меоварад, аз Ҷ таваллуд ёфтааст” (1Юҳанно 2:29).

То иди Панतिकост Ү ба одамони муайян нозил мешуд. Мисолҳо аз саргузашти Басалъил (Хуруҷ 31:3; 35:31), Отниил (Доварон 3:10), ва Шимшӯн (Доварон 13:25; 14:19) инро хуб тасвир мекунанд. Мисоли дигареро мо дар саргузашти хизматгори порсои хонаи Худо Азарёху мебинем, ки ба ӯ Рӯҳи Худо нозил шуд (2Вақоеънома 15:1).

Баъзан Рӯҳи Пок ба одамони аз олами боло зода нашуда низ нозил мешуд, то мақсадҳои олиро ба ҷо оварад. Ү моҳияту ахлоқи чунин одамонро дигаргун намекард ва пас аз иҷрои мақсадҳои Худ онҳоро тарк мекард. Масалан, Билъом (Ададҳо 24:2), Подшоҳ Шоул (1Подшоҳон 11:6) ва хизматгори бераҳми Хонаи Худо Қаёфо (Юҳанно 11:49-51) аз шумори чунин одамҳоянд. 1Подшоҳон 10:6-10-ро омӯхта, ба мо шояд чунин намояд, ки Шоул дар ҳақиқат зодашавии нав дошт, вале ҳангоме мо мехонем, ки “ӯ шахси дигаре хоҳад гардид”, пас мефаҳмем, ки ин танҳо аз бачаи дағали деҳотӣ ба подшоҳи олимартаба ва роҳнамои халқ табдил ёфтани ӯро нишон медиҳад. Бешубҳа Шоул байни пайғамбарон пешгӯӣ намуд ва Рӯҳи Пок барои ин ба ӯ қудрат дод. Лекин ҳатто ин ҳам худ аз худ кафолати аз нав зода шуданро намедиҳад (Матто 7:22-23). Оянда аниқ нишон дод, ки Шоул писари Қиш фарзанди Худо набуд.

Бинобар ин бо назардошти на ҳамеша дар одамон хузур доштани Рӯҳи Пок, дуои Довуд, “Рӯҳулқудси Худо аз ман нагир” (Забур 50:13) ба хости Худо пурра мувофиқат мекард, вале ба шахсони аз имон рӯ гардондаи ҳозира ҳеҷ тааллуқ надорад.

Дар замони Ҷамоат

Худованди мо фарқияти муносибати Рӯхро ба фарзандони Худо то иди Панतिकост ва баъд аз он дар Юҳанно 14:17 нишон дод: “ $\bar{U}$ бо шумо мемонад ва дар шумо хоҳад буд”. “ $\bar{U}$ мемонад” – замони ҳозира аст; “хоҳад буд” – замони оянда. “Бо” муносибати $\bar{U}$ ро дар Паймони Куҳан нишон медиҳад; “дар” ҳақиқати Паймони Навинро ифода менамояд.

Шодравон Х. П. Баркер навиштааст: “Ба фарқияти байни қайқи бодбондори қадима ва киштии ҳозиразамон диққат диҳед. Суръати қайқи бодбондор ба қуввае ки ба он аз **берун** таъсир мерасонад, вобаста аст. Ҳангоме ки шамол бодбонҳои онро тела медиҳад, қайқ сабук ва озодона ҳаракат мекунад. Киштии ҳозиразамон бошад, баръакс, бо қувваи дохилии қатънашаванда ва мунтазам ба ҳаракат дароварда мешавад. Метавонад тундбод вазад ё мавҷҳо чун кӯҳ баланд шаванд, вале ба ҳамаи ин нигоҳ накарда киштии ба пеш ҳаракат мекунад, чунки онро қувваи **дохилиаш** ба ҳаракат меоварад”.

Дар Инҷили Юҳанно Худованди мо ба халқи худ мегӯяд, ки $\bar{U}$ онҳоро тарк карданист. Одамон ғамгин, ноумед ва тарсон мешаванд, вале $\bar{U}$ тарсу ваҳро парешон карда, мегӯяд: “Ман аз Падар илтимос хоҳам кард, ва $\bar{U}$ ба шумо Пуштибони дигаре ато хоҳад кард, то ки ҳамеша бо шумо бимонад” (Юҳанно 14:16-17). Ба калимаи “Пуштибон” аҳамият диҳед. Масеҳ барои тарк кардани шогирдонаш тайёр буд, вале Рӯҳ бояд ба назди одамон меомад.

Ин танҳо барои он каме тӯл кашид, ки Худованд Исои Масеҳ ҳанӯз ҷалол наёфта буд (Юҳанно 7:39). Баъди ҷалол ёфтани Масеҳ Рӯҳи Пок ба покони нозил

шуда, бо онҳо ҳамеша мемонад: Ҷ бо онҳо абадан истиқомат мекунад. Се хизмати асосии Рӯҳи Пок:

1. Дар Масеҳ

Исои Масеҳ гуфт: “Лекин чун Пуштибон, ки Ҷро аз ҷониби Падар назди шумо мефиристам, биёяд, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар содир мегардад, Ҷ бар Ман шаҳодат хоҳад дод” (Юҳанно 15:26).

Дар Юҳанно 16:14 Ҷ илова мекунад: “Ҷ Маро ҷалол хоҳад дод, чунки аз он чи аз они Ман аст, гирифта, ба шумо хабар хоҳад дод”. Чӣ тавре ки Писар омадааст, то Падари Худро муаррифӣ намояд, ҳамон тавр Рӯҳ низ омадааст, то Писарро ҷалол диҳад. Ҷ ҳамеша аз комилии Масеҳ шаҳодат медиҳад.

2. Дар ҷамоат

Чӣ тавре ки дар вақташ Иброҳим хизматгори худро фиристод, то вай барои писараш Исҳоқ арӯсе хостгорӣ намояд ва он арӯсро ба воситаи роҳи биёбон ба домоди интизор оварад; ҳамон тавр низ хизмати асосии Рӯҳи Пок дар он аст, ки аз ҳамаи халқҳо барои Исои Масеҳ “Ривқо”-ро ҷамъ оварад. Ба донишҷӯён маслиҳат медиҳем, ки Ҳастӣ боби 24-ро хонанд. Инчунин 1Кӯринтиён 12:13 ва Эфсӯсиён 2:18-22-ро, ки дар бораи хизмати Рӯҳи Пок дар Ҷамоат гап мезанад, омӯзед.

3. Дар ҷаҳон

Агарчи Рӯҳи Пок Пуштибони покон аст, Ӯ инчунин Айбдоркунандаи гуноҳкорон аст. Вазифаи асосии Ӯ байни имоннаовардагон дар он аст, ки онҳоро дар гуноҳкор ва беумед буданашон бовар кунонда нишон диҳад, ки муносибати душманонашон нисбати Масеҳ бегуфтугӯ ба марг меоварад. Гарчанде ин мавзӯ дар дарси оянда дида баромада мешавад, донишҷӯро лозим аст аллакай ҳозир Юҳанно 16:7-11-ро бо диққат омӯзад.

Дар замони “Подшоҳии ҳазорсолаи Масеҳ”

Дар аввали подшоҳии ҳазорсолаи Масеҳ Рӯҳи Пок ба ҳама одамон нозил мешавад. Замин аз ҳамаи исёнҳо пок хоҳад шуд, “ва қавми ту ҳамаашон одил хоҳанд буд” (Ишаъё 60:21). Ҳамин тариқ дар аввали Подшоҳии Ҳазорсола (на дар охири он) ҳама аз нав зода мешаванд, ва бинобар ин Рӯҳи Пок ба Подшоҳии Худо дохил шуда, ба ҳама одамон нозил мешавад. Дар он вақт пешгӯии Юили набӣ 2:28-32 пурра иҷро мешавад. Иди Панतिकост гарав ё пешакӣ чашидани ин лаззат буд. Пайғамбарони Паймони Куҳан ба чунин оммавӣ нозил шудани Рӯҳи Пок мунтазам ишорат мекарданд. Мо ду мисоле меоварем.

Дар китоби пайғамбар Ишаъё 32:15-17 мо оиди наздик шудани ин рӯзи пуршукӯҳ мехонем: “То даме ки бар мо Рӯҳе аз афроз рехта шавад, ва биёбон ба боғистон мубаддал гардад, ва боғистон ҷангал ҳисоб ёбад. Ва он гоҳ инсоф дар биёбон сокин хоҳад шуд, ва адолат дар боғистон ҷойгир хоҳад гардид. Ва натиҷаи

адолат сулху осоиштагӣ хоҳад буд, ва самари адолат – оромӣ ва амният то абад”.

Пайғамбар Ҳизқиёл эҳёи миллии халқи Исроилро пешакӣ дида буд. “Ва ба ман гуфт: “Ба рӯҳ нубувват намо, Эй писари одам, нубувват намо, ва ба рӯҳ бигӯй: Худованд Худо чунин мегӯяд: аз ҷониби чор бод бие, Эй рӯҳ, ва ба ин мақтулон бидам, ва онҳо зинда хоҳанд шуд. Ва ман нубувват намудам, чунон ки ба ман амр фармуда шуд; ва рӯҳ дар онҳо дохил шуд, ва онҳо зинда шуданд, ва бар пойҳои худ истоданд, ба сони лашкари бағоят, бағоят бузург... Ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки қабрҳои шуморо бикшоям ва шуморо, Эй қавми Ман, аз қабрҳотон барорам. Ва Рӯҳи Худо дар шумо дохил хоҳам кард, ва шумо зинда хоҳед шуд, ва шуморо дар заминатон ҷой хоҳам дод, ва хоҳед донист, ки Ман, ки Худованд ҳастам, гуфтам ва ба амал овардам, мегӯяд Худованд” (Ҳизқиёл 37:9-14).

Тимсолу рамзҳои Рӯҳи Пок

Супориш: Ҳастӣ 8:8-12; Забур 109:3; 44:8; Хуруҷ 13:21-22; Юҳанно 4:13-14; 3:8; 7:37-39—ро хонед.

Дар ин дарс мо баъзе тимсолу рамзҳои аҳамиятноки Рӯҳи Покро, ки ҳам дар Паймони Куҳан ва ҳам дар Паймони Навин истифода мешаванд, дида мебароем. Паймони Куҳан на танҳо рамзу нишонаҳои Шахсияти Масеҳ, балки инчунин рамзу нишонаҳои Шахсияти Рӯҳи Покро низ дорост. Биёед чортои онҳоро дида мебароем:

Кабӯтар – шаҳодати Рӯҳи Пок

Шахсияти сеюми Сегона аниқу равшан ҳамчун кабӯтари поку беозор тасвир шудааст (Матто 10:16). Шумо дар ёд доред, ки ӯ ҳангоми ғӯта гирифтани Худованди мо маҳз дар ҳамин симо зоҳир гардид (Матто 3:16). Рӯҳи Пок, мисли кабӯтари ҳазрати Нӯҳ дар давраи пеш, дар муддати қариб 4000 сол, аз Одам то Масеҳ, бар инсонияти расвошудаву харобгардида дар парвоз буда, оромӣ надошт; дар байни шумораи бузурги одамон ягон кас набуд, ки ӯ дар вай бо қаноатмандии пурра ором гардад. Аммо Одами комил, Исои Масеҳи сисола аз шаҳри дурдасти Носира омад, то ба хизмати оммавии Худ, ки дар охири он ӯро марг дар салиб интизор буд, шурӯъ намояд. Хости Падар барои ӯ ҳаловат ва шодӣ буд,

хӯрок ва нӯшокии ӯ буд; ва бо худи ҳамин ӯ аз ҳамаи дигарон фарқ мекар, Падар ҳамон лаҳза қаноатмандии Худро ба он баён кард, ки Рӯҳи Пок ба ӯ нозил шуда, “дар ӯ қарор гирифт” (Юҳанно 1:33). Ӯ аз комилии пурраи Масеҳ шаҳодат дод.

Шабнам – қувваи ҳаётбахши Рӯҳи Пок

“Аз батни субҳидам шабнами ҷавонии Ту барои Туст” (Забур 109:3). “Нутқи ман мисли шабнам хоҳад рехт” (Такрори шариат 32:2). “Хусни таваҷҷӯҳи подшоҳ мисли шабнам аст бар алаф” (Масалҳо 19:12). “Мисли шабнами Ҳермӯн, ки ба кӯҳҳои Сион мефурояд, зеро ки дар он ҷо Худованд баракатро амр фармудааст; ва ҳаётро то абад” (Забур 132:3).

Ин порчаҳои Навишта бардамӣ, қувваи ҳаёт ва баракати аз боло омадаро тасвир мекунад. Рӯҳи Худо хомӯшона ва ноаён ба боваркардаи интизору итоаткор нозил шуда, баракат ва рӯҳбаландӣ меоварад. Ин барои саломатӣ ва қобилияти зисти инсон зарур аст.

Бояд қайд намуд, ки манн (рамзи Масеҳ ҳамчун Нони Худо) ба замин нею ба шабнам меборид (Ададҳо11:9). Аз ин бармеояд, ки исроилиҳо хӯроки чанголуду чиркинро истифода намебурданд. Гарчанде манн дар замин буд, он бо замин ифлос намешуд ва бинобар ин тоза, ботароват ва хушмаза буд. Ин ғизои Масеҳро бо қувваи ҳаётбахши Рӯҳи Пок тасвир мекунад (Юҳанно 6:53-54,63).

Равғани зайтун – шодии Рӯҳи Пок

Равғани зайтун одатан барои чароғ (Хуруҷ 27:20), табобат (Ишаё 1:6; Луқо 10:34), хӯрок (Хуруҷ 29:2; Ибодат 2) ва инчунин дар замонҳои Аҳди Қадим дар маросимҳо истифода мешуд.

Аз рӯи анъана пайғамбарон (3Подшоҳон 19:16), хизматгори Хонаи Худо (Хуруҷ 40:15) ва подшоҳон

(1Подшоҳон 16:12-13) пеши назари мардум тадҳин (интиҳоб) ва тақдим мешуданд. Мо мехонем, ки Худованди мо Исои Масеҳ ҳангоми ғӯта гирифтаниш, ҳангоме ки дар синни сисолагӣ хизматгузорию дар назди омма оғоз намуд, бо Рӯҳи Пок тадҳин гашт (Луқо 4:18; Аъмол 10:38).

Аз матни охирин бармеояд, ки равғани зайтун рамзи Рӯҳи Пок аст. Лекин аз кадом нуқтаи назар? Мо дар Ишаъё 61:3 “равғани шодмонӣ” мехонем. Дар Забур 44:8 (бо Ибриён 1:9 муқоиса намоед) мо “равғани шодмонӣ” ва дар Ғалотиён 5:22 “самараи Рӯҳ:... шодмонӣ”-ро мебинем.

Агар ин ақидаҳоро пайванд намоем, маълум мегардад, ки тадҳин бо Рӯҳи Пок — одамро бо шодӣ ба хизматгузорию муайян пок намудан (чудо намудан) аст.

Ин дар як вақт ҳам таҷрибаи доимӣ ва ҳам ба даст овардашуда мебошад. Ҳангоми имон овардан тадҳин аз нозил шудани Рӯҳи Худо шаҳодат медиҳад, ки моро пок менамояд ва қобилият мебахшад. Ҳамин тариқ мо қобилияти фаҳмидани ҳақиқатҳои илоҳӣ ва дарк намудани дурӯғро пайдо мекунем (1Юҳанно 2:20,26,27).

Аммо мо ҳар рӯз ба тадҳин шудан бо равғани тоза эҳтиёҷ дорем (Забур 22:5; 91:11), то хурсандии доимию дар Худованд, ки ба мо қувват медиҳад, нигоҳ дорем. Чуноне ки Худованд Ошерро дар замонҳои қадим баракат дод, моро низ ҳамчунин дар байни бародарон баракат медиҳад, ба мо муҳаббати бародаронро мебахшад ва “пои моро дар равған меғӯтонад” (Такрори шариат 33:24).

Абр – роҳнамоии Рӯҳи Пок

Агар мо чордах ё понздах аср пеш аз зодашавии Масеҳ, мисли кӯчманчиён дар биёбони Сино, зиндагӣ мекардем, шоҳиди манзараи ҳайратоваре мешудем. Мо метавонистем ба издиҳоми бузурги одамони ношинос ҳамроҳ шавем, ки дар биёбони беоб роҳ мепаймуданд. Ва агар мо онҳоро аз мақсади сафарашон пурсон мешудем, онҳо ҷавоб медоданд, ки роҳашон ба сарзамини Канъон мебарад, сарзамине ки Худои онҳо, Яхве, ба онҳо фармудааст, ва он аз шири асал фаровон аст. Онҳо масофа ва аз кучо гузаштани роҳро наметавонистанд ва ба савол оиди ин ҷавоб дода наметавонистанд. Бо вучуди ин онҳо саросемавор моро бовар кунониданӣ мешуданд, ки гумроҳ нашудаанд ва диққати моро ба абри дар пеш дурахшидаистода равона мекарданд. “Ин”, мегуфтанд онҳо, “ҳузури Худои мост. Ҳамаи он чи мо бояд кунем, ин танҳо ӯро мушоҳида карда, зеро роҳнамоии ӯ рафтан мебошад. Мо роҳро надонем ҳам, Роҳнаморо медонем”.

Сутуни абр (Хуруҷ 13:21-22; Ададҳо 9:15-23) Рӯҳи Покро тасвир мекунад, чунки ӯ онҳоро пешбарӣ мекард: “Роҳро ба онҳо нишон медод”; роҳашонро равшан мекард: “Ба онҳо рӯшноӣ мебахшид, то ки онҳо рӯзона ва шабона роҳ раванд”; ҳеҷ гоҳ халқро тарк намекард: “Сутуни абр рӯзона ва сутуни оташ шабона аз пеши қавм дур намешуд”.

Ҳамаи ин рамзу тасвирҳо маънои муҳим доранд ва дар Паймони Навин дубора аён мешаванд. Диққат диҳед ба: роҳнамоии Рӯҳи Пок (Юҳанно 16:13; Румиён 8:14; Ғалотиён 5:18); маърифатноккунонии

(равшанкунонӣ) Рӯҳи Пок (Юҳанно 16:14-15: 1Кӯринтиён 2:10-12); ҳузури доимии Рӯҳи Пок (Юҳанно 14:16; Эфсӯсиён 4:30).

Акнун биёед дар бораи баъзе рамзҳо ба монанди: Сарчашма (ё Чашма), Дарёҳо ва Шамол, ки дар Паймони Навин вомехӯранд, фикру андеша менамоем.

Сарчашма

Об дар Навишта мунтазам хотиррасон мешавад. Баъзан он ба Сухани Худо, дар ҳолатҳои дигар бошад ба Рӯҳи Худо нисбат дода мешавад. Чӣ тавр мо инро муайян карда метавонем? Вақте об ором аст, ин Суханро ифода мекунад; вақте ки ҳаракат мекунад, рамзи Рӯҳи Пок аст. Дар баъзе ҷойҳои Паймони Навин оби ҷоришудаистода ҳамчун оби “ҳаёт” тасвир мешавад. Мо дар Юҳанно 3:5 (ниг. ба 1Петрус 1:23) дар бораи Калом (Сухан); ва дар Юҳанно 4:14 дар бораи Рӯҳ мехонем.

Худованди мо ҳеҷ гоҳ оби ҳаёт номида нашудааст. Баръакс, ӯ онро медиҳад. Ин тасвири рамзии Рӯҳи Худованд мебошад. “Ба ташна аз чашмаи оби ҳаёт муфт хоҳам дод” (Ваҳй 21:6). “Бигзор ташна биёяд, ва ҳар кӣ бихоҳад, оби ҳаётро муфт бигирад” (Ваҳй 22:17). Ҳар як боваркардаи ҳақиқӣ “аз як Рӯҳ нӯшононида шудааст” (1Кӯринтиён 12:13).

Дар китоби Ададҳо боби 21 дар бораи шифоёбӣ ба воситаи мори мисин (ояти 9), сафари Исроили шифоёфта ба тарафи тулӯи офтоб (ояти 11), барқарор намудани қувва аз ҷониби об ва суруди шодмонӣ (ояти 17) нақл карда мешавад. Ин сарчашмаи

хушкнашаванда халқро сӯи наҷот мебурд. Ин ба мо низ дахл дорад. Наҷодиханда барои мо дар салиб ҷон дод ва Рӯҳи Пок дар дилҳои мо хизматгузори хурсандонаи илоҳиро ба ҷо меоварад.

Рӯҳи Пок қувваи ҳаёти нав барои барқарор намудани муносибати шахсӣ бо Худо мебошад. Чунин ҳаёти навро мо ҳангоми аз олами боло зода шуданамон пайдо мекунем. Ба ҳамин тариқ, ҳар як боваркарда метавонад кирдори Худовандро фаҳмида аз он хурсанд шавад. Аммо Рӯҳи Пок қувваи чунин табиати нав буда, пур аз шодии ҳақиқист. Ин на оби ором, балки селоби ҳаёт аст, ки боваркардаро обшор намуда, ўро аз хурсандии беҳудуди илоҳӣ пур мекунад. Ҳеҷ як ҳаловати заминӣ бо ин баробар шуда наметавонад. “Муҳаббати Худо дар дилҳои мо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шуд, ҷорӣ шудааст” (Румиён 5:5).

Дарёҳо

Дарёе ки дар боғи Адан, макони аввалаи Одам, ҷорӣ буд, ба дарёи Ерусалими нави Худо монанд аст. Дарёи пешина, дар воқеъ, дарё буд; ҳол он ки дарёи оянда, ба фикри мо, рамзи Рӯҳи Пок аст (Ваҳй 22:1). Аз Адан ба биҳишт барои обшор намудан фақат як дарё ҷорӣ мешуд. Вале баъд он ба чор шохоб тақсим мешуд, ки ба тарафҳои гуногун ҷорӣ мешуданд. Ба биҳишт як дарё ҷорӣ мешуд, вале аз он чор дарёи дигар берун меомад (Ҳастӣ 2:10).

Ҳангоме ки мо ташна ба назди Исои Масеҳ омада, ташнагиро мешиканем, Рӯҳи Покро қабул менамоем. Шикастани ташнагӣ ба ў имон овардан аст. Аммо

вакте ки мо гирифтани пуррагии ҳаёти ўро давом медиҳем, Рӯҳи Пок ба воситаи мо, дар шакли шаҳодати зиндаи масеҳиёна ҷорӣ мешавад. Бинобар ин ба шумо тавсия медиҳем, ки Юҳанно 7:37-39-ро бо диққат ва бо дуо омӯzed. Инро хонда маълум мегардад, ки Масеҳ Сарчашмаест, ки мо аз он менӯшем; Рӯҳи Поки Худо бошад дарёхоест, ки мо дар онҳо шино мекунем. Дар Юҳанно боби 3 об (Сухан) ҷорӣ мешавад; дар боби 4 об мебарояд; дар боби 7 бошад об мерезад. Дар Юҳанно 4:14, Эҳтимол, дар бораи хизматгузорӣ ба Худованд сухан меравад, дар боби 7 бошад шаҳодат оиди Худо қайд шудааст. Чуноне ки Мусо асои худро ба кӯҳпора бизад ва дар натиҷаи ин аз он об ҷорӣ шуд (Хуруҷ 17:5-6), ҳамон тавр, дар натиҷаи марг ва дубора зинда гардидани Масеҳ, Рӯҳи Пок ба мо ва ба воситаи мо ҷорӣ мешавад. “Ҳар ҷони зинда ... дар ҷараёни он нахр ... зинда хоҳад монд” (Ҳизқиёл 47:9; Ишаъё 58:11).

Шамол

Дар Китоби Пок тақрибан се порчаи калон мавҷуд аст, ки дар онҳо Рӯҳи Муқаддас ба шамол монанд карда мешавад. Донишҷӯро лозим аст, ки бо ин порчаҳои матн ошно гардад: Юҳанно 3:8; Аъмол 2:1-4; ва Ҳизқиёл 37:1-14. Ҷолиби диққат аст, ки калимаҳои матни аслии ҳам забони ибрӣ ва ҳам забони юнониро, ки ҳамчун “рӯҳ” тарҷума шудаанд, ҳамчун “шамол” низ тарҷума кардан мумкин буд. Мақсади асосии ду хел тарҷума шудани ин калима дар он аст, ки фаъолияти ноаён ва қувваи диданашаванда қайд гардад.

Ба се хусусияти шамол диққат диҳед: вай дар осмон ба вучуд меояд. Навишта мунтазам оиди “шамолҳои осмонӣ” сухан меронад. Бинобар ин Рӯҳи Худо аз олами боло содир мегардад. Ў ноён аст. Рӯҳи Пок инчунин ба чашм ноён аст ва “ҷаҳон Ўро намебинад”. Ў пуриқтидор аст. Шамол дида нашавад ҳам, таъсираш ошкор аст. Чӣ гуна қувваи бузург барои баракат ё ҷазо додан! Ва дар он ҷое ки хушхабари Худо паҳн мегардад, натиҷаҳои намоёни хизматгузори Рӯҳи Пок дида мешаванд. Ў соҳиби ҳокимияти олист ва ноён амал мекунад.

Муносибати Рӯҳи Пок ба гуноҳкорон

Супориш: Юҳанно 16:7-11; 3:5; Титус 3:5-6;
2Таслӯникиён 2:7-ро хонед.

Хизматгузори Рӯҳи Пок асосан ба боваркардагон равона шудааст; вале Ӯ ба ҷаҳони имоннаоварда низ таъсири калон мерасонад. Ҳамчунин Ӯ сарзаниш менамояд, зодашавии нав медиҳад ва монеъ мешавад.

Ӯ сарзаниш менамояд (Юҳанно 16:7-11)

Бар гуноҳ. Калимаи “мулзам намудан”, яъне сарзаниш кардан истилоҳи ҳуқуқӣ буда, маънояш “гуноҳкор шинохтан” ё фош (ошкор) кардан мебошад. Чунин тарҷумаро мо дар Юҳанно 3:20 низ меҳонем, ки маънои “ошкор кардан” ё “фош кардан” қайд мешавад (нигаред ба Эфсӯсиён 5:11). Аз ин маълум мешавад, ки Рӯҳи Пок ба замин на барои таъриф, ҳимоя ё хушомадгӯӣ ба одамон, балки барои ба шуури онҳо расондани эътирофи гуноҳи даҳшатнок омадааст. Вале кадом гуноҳ? На ҳама гуноҳҳо, ба монанди вайрон кардани нормаҳои ахлоқии қабулшуда, балки гуноҳи бузург – муносибати аниқ нисбати Писари Худо. “Бар гуноҳ, зеро ки ба Ман имон намеоваранд”. Маҳз дар ҳамин аст гуноҳи бузурге ки боиси маҳкумият мебошад.

Рӯҳи Пок ба замин омада, гӯё пурсид: “Исо дар кучост?” Ҷаҳон ҷавоб дод: “Ӯ дар ин ҷо нест”. “Охир, Ӯ дар ин ҷо буд ку, ҳоло дар кучост?” Ҷаҳон ҷавоб медиҳад: “Ӯ мурд”. “Вале чӣ тавр Ӯ мурд?” “Мо Ӯро куштем”, эътирофи даҳшатнок дар ҳамин аст. Бинобар ин байни Худо ва ҷаҳон монеаи бартарафнашаванда вучуд дорад!

Бар адолат. Инсон беадолатона рафтор намуда, Наҷотбахшро дар салиб меҳкӯб кард. Худо адолатро зоҳир намуда, Масеҳро ба тахти Вай болонишин намуд. Аз он вақт сар карда ҳақиқат пурра бо Масеҳи қиём карда алоқаманд аст. Одами айбдор бахшоишро аз ҷониби Худое ки Писари ӯро меҳкӯб кард, ва танҳо ба воситаи марҳамати илоҳии Оне ки ба ямини адолати Худо нишастааст, пайдо карда метавонад.

Ин ҳақиқат аз одам тавба карданро талаб мекунад. Тавба дар пеши Худо ва имон ба Худованди мо Исои Масеҳ барои бо Худо сулҳу оштии пайдо кардан зарур аст. Дар натиҷа зиддият ба муҳаббат иваз мешавад, ва боварқарда дар Масеҳ назди Худо росткор мегардад (2Кӯринтиён 5:21).

Бар доварӣ. Диққат намоед, ки дар ояти 11 “доварӣ мерасад” гуфта нашудааст. (Бо Аъмол 24:25 муқоиса кунед). Ҳукм ба иҷро расид. Ҳокими ҷаҳон (шайтон) аллакай дар салиб маҳкум шуд; бинобар ин ҳамаи ҳокимияти вай зери ҳукми Худо мебошад. Вақте ки Исо мурд, шайтон аз афти кор шодӣ мекард, аммо вақте ки Масеҳ дубора зинда шуд, вазъият пурра дигаргун гашт, ва ба шайтон ҳукм бароварда шуд, ки ба он ҳамаи тарафдорони ӯ низ гирифтӣ хоҳанд шуд.

ӯ зодашавии нав медиҳад (Юҳанно 3:5)

Шахси тавбакарда аз олами боло зода шудааст, ва ба воситаи Рӯҳи Поки Худо ва Сухани ӯ ҳаёти нави илоҳӣ ва ҳақиқиро мегирад. Бисёриҳо оби дар Юҳанно 3:5 баёншударо барғалат ба ғӯта нисбат медиҳанд. Ин оят, бе ягон шубҳа, ба китоби пайғамбар Ҳизқиёл 36:25-26 дахл дорад, ки гуфта шудааст: “Ва оби пок бар шумо хоҳам пошид, ва шумо пок хоҳед шуд; аз ҳамаи палидиҳотон ва аз ҳамаи бутҳотон шуморо пок хоҳам кард. Ва дили тоза ба шумо хоҳам дод, ва рӯҳи тоза андаруни шумо хоҳам ниҳод; ва дили сангинро аз ҷисми шумо дур хоҳам кард, ва дили гӯштин ба шумо хоҳам бахшид”. Никӯдимус барои надонистани ин ҳақиқат сарзаниш карда шуд (Юҳанно 3:10).

Агар дар ин ду порча ғӯта дар назар дошта мешуд, пас ҳар шахсе ки ин маросими оддиро ба ҷо меовард, дили нав мегирифт ва маънаван аз бадӣ тоза мешуд. Илова бар ин, агар Худованди мо дар суханронии Худ оиди об (Юҳанно боби 3) ба ғӯта ишора мекард, пас “обе ки Ман ... медиҳам... чашмаи обе гардад, ки то ҳаёти ҷовидонӣ мечӯшад” гуфта, чиро дар назар дошт? (Юҳанно 4:14). Оё ин ҳамчунин ба ғӯта дахл дорад?

Пас, Масеҳ оид ба зодашавӣ аз об ва Рӯҳи Пок сухан ронда, чиро дар назар дошт? Ҳамчунин пайғамбар Ҳизқиёл оиди оби поки одамонро аз бутпарастӣ тоза мекардагӣ сухан гуфта, чиро дар назар дошт? Петрус (1Петрус 1:22-23), Павлус (Эфсӯсиён 5:26) ва Ёҳуб (Ёҳуб 1:18) аниқ нишон медиҳанд, ки об рамзи илоҳии Сухани Худост. Рӯҳи Пок миёнарав аст, Сухани Худо бошад асбобест, ки ӯ истифода мебарад. Агар гуноҳкор ба шаҳодати Сухани

Худо, ки ба Исои Масеҳ тааллуқ дорад, бо имон ҷавобгардонад, дар натиҷа зодашавии нави ғайриоддӣ ба амал меояд. Тасвири аҷоибии инро мо дар Паймони Куҳан, дар Ҳастӣ 1:2-3 меёбем, ки дар он Рӯҳи Пок ва Сухани Худо якҷоя амал намуда, аз харҷумарҷ (бесарусомонӣ) тартибот меофаранд, ва аз ториқӣ рӯшноиро ба вучуд меоранд.

ӯ монев мешавад (2Таслӯникиён 2:7)

Ибораи “монев шудан”, яъне пеши роҳи чизеро гирифтани, ба таъсири Рӯҳи Пок дар Ҷамоат, дар замони ҳозира дахл дорад. Давраи пургуноҳӣ, ки дар омадани зиддимасеҳ, шахси шайтонӣ, зоҳир мегардад, то он даме ки Ҷамоат ба осмон бурда нашавад, фаро намерасад. Доварии даҳшатноке ки дар китоби Ваҳй бобҳои 6-19 тасвир шудааст, то даме ки хизматгузориҳои Худо ба анҷом нарасад, ва ӯ халқи Худо чамъ наоварад, фаро намерасад, зеро Ҷамоат бадани Масеҳ буда, ба ғазаби Худо гирифтани намешавад, балки соҳиби марҳамати ӯст. Бешубҳа, Ҷамоат дар ҷаҳони ҳозира душвориро аз сар мегузаронад, аммо ин танҳо тарбия ва интизомнок мекунад. Давраи Мушибатҳои Азим вақти ҷазо мебошад. Ин замоне мешавад, ки ғазаби Худо ба ин ҷаҳони пургуноҳ бе маҳдудият ҷорӣ мешавад (Ваҳй 7:14). Бинобар ин ба Ҷамоат дар ин ҷаҳон ҷой нахоҳад буд.

Ҳузур доштани Лут дар Садӯм барои ба ҷо овардани ҷазои Худованд моневии калон буд. Фаришта аниқ гуфт: “То ба он ҷо нарасӣ, чизе карда наметавонам” (Ҳастӣ 19:22).

Лут, бо вучуди сустимониаш, шахси аз олами боло зодашуда буд (2Петрус 2:6-8), бинобар ин, то даме ки ӯ Садӯмро тарк накард, ягон зарраи оташу кибрит ба шахр нарехт. Ҳузури Рӯҳи Пок дар Ҷамоат ба беимонии умумӣ ва инкишофи мақсади шайтон барои ҷаҳони ҳозира монеа мебошад. Ҳангоме ки Масеҳ барои Ҷамоати Худ бармегардад, ин монеа бартараф мешавад, ва давраи мусибатҳои даҳшатнок оғоз меёбад.

Бо Рӯҳи Пок тадҳин ва мӯҳрзада шудан

Супориш: 2Қӯринтиён 1:21-22; Эфсӯсиён 1:13,14; 4:30-ро хонед.

Дар ин дарс мо хизматгузори бузурги Рӯҳи Худоро дар байни боваркардагон дида мебароем: 1) Тадҳин шудан ва 2) Мӯҳрзада шудан.

Тадҳин шудан

Мо оиди ин мавзӯ алакай мулоҳиза карда будем, бинобар ин фақат кӯтоҳ онро дида мебароем.

Ҳангоми хондани 2Қӯринтиён 1:21 маълум мешавад, ки чунин тадҳиншавӣ бо Рӯҳи Пок на танҳо ба баъзе боваркардагон, ки дараҷаи муайяни рӯҳониро комёб гардидаанд, балки ба ҳар як боваркарда дахл дорад. Ин ба ҳар як боваркардаи ҳақиқӣ тааллуқ дорад. Агар тадҳиншавӣ ба камолоти рӯҳонӣ вобаста мебуд, пас боваркардагони Қӯринт бо талаботҳои ҷисмии худ, бешубҳа, онро намегирифтанд. Ин ақида дар 1Юҳанно 2:20,27 қайд шудааст, ва аз он фаҳмо мегардад, ки ҳатто “фарзандони” Худо (навбоварон) дорои чунин тадҳин мебошанд (ояти 18).

Дар 1Юҳанно 2:18-29 оиди муаллимон ва таълимотҳои хатарноки зиддимасеҳӣ, умеди бузург ба бозгашти Худованд ва баракати фаровон дар ҳузури

Рӯҳи тадҳинкунандаи Худо сухан меравад. Ин тадҳин моро барои “донистани ростӣ” (ояти 20) қобил месозад, ва бо сабаби “дар мо сокин” будани он мо “Эҳтиёҷе надорем, ки касе моро таълим диҳад” (ояти 27). Аммо ин чӣ маъно дорад? Оё он маъноеро дорад, ки мо набояд хонем, омӯзем ва ба муаллимони худ гӯш диҳем? Албатта, не! Вагарна, мо ба зудӣ ҳавобаланду танбал мешудем, хушхабаррасонон роҳбарон ва муаллимон бошанд дигар ба ҳеҷ кас даркор намешуданд.

Пас, ин чӣ маъно дорад? Маълум мешавад, ки ин ба маҳорати ҳар хел зухуротро фарқ кардани боваркарда дахл дорад. Рӯҳи Пок ба “фарзандони хурд” дили боэҳсосу зеҳни тез мебахшад, ки ба боваркардагон имконияти аз ростӣ фарқ кардани дурӯғро медиҳад. Исо дар бораи гӯсфандони бовафои Худ чунин гуфтааст: “Аз ақиби каси бегона намеравад, балки аз вай мегурезанд, чунки овози бегонаро намешиносанд” (Юҳанно 10:5). Мо бояд гӯем, ки моро ба Худо боварӣ намудан ва Ӯро гӯш кардан лозим аст. Баъзеҳо, шояд, аз имон ва вичдони нек рӯ гардонда, аз ин сабаб “киштии имонашон” ғарқ мешавад (1Тимотиюс 1:19). Вале гуфта шудааст, ки шахси навимон “ростиро медонад” (1Юҳанно 2:20). Ин ба қобилияти ҳар гуна ростии Худоро фаҳмидани вай дахл дорад. Вақте ки ман “мебинам” мегӯям, ин, албатта, маънои онро надорад, ки ҳама чизҳои рӯи замин дар доираи назари ман мебошанд, аммо вақте ки ман чизеро мебинам, қобилият дорам хусусиятҳои онро фарқ намоям. Ҳамин тариқ Рӯҳи Пок барои дониш пайдо кардани мо ба воситаи муаллимони Худ,

ки онҳоро интихоб намудааст, панду насиҳат медиҳад (1Қӯринтиён 12:7-8,28; Эфсӯсиён 4:11-12).

Мӯҳрзада шудан

Пеш аз оғоз намудани омӯзиши ин мавзӯъ ҳар як донишҷӯро зарур аст, ки се порчаи муҳимро аз Аҳди Нав бо диққат хонда барояд: 2Қӯринтиён 1:22; Эфсӯсиён 1:13,14; 4:30. Дар ин оятҳо се ҳақиқати аҷоиб ошкор мегарданд. Мӯҳр маъноҳои зеринро дорад:

1. Боваринокӣ

Подобон ба бозор омада, якчанд гӯсфанд мехарад. “Акнун,- мегӯяд ӯ, - ман ҳарфи аввали номавро ба онҳо тамға (мӯҳр) мезанам, ва агар ягонтои он роҳгум занад, ман бе мушкили гӯсфанди худро мешиносам”. Вай пули гӯсфандонро дода, онҳоро тамға мезанад. На мӯҳр, балки пуле ки вай барои гӯсфандон дод, онҳоро моликияти шахсии вай мегардонанд. Вай ба гӯсфандон нишона гузошт, чунки акнун онҳо аз они ӯ ҳастанд.

Ва боз як мисоли дигар. Ман ба бозор рафта, ба худам либос мехарам. Баъд ба хона омада, бо ранг дар пушти гиребони он номавро менависам. Барои чӣ ман ин корро мекунам. Албатта на барои он ки онро аз они худ кунам. Ман аллакай пули либосро додаам, ва акнун он аз они ман аст. Ман барои он нишона гузоштам, то маълум шавад, ки он ба ман тааллуқ дорад. Акнун дар ҳар ҷо онро ёфтан осон мешавад.

Бо боваркарда низ худи ҳамин чиз рӯй медиҳад. Ӯ бо хуни пурқимати Масеҳ харида шудааст, ва акнун ба

Ў тааллуқ дорад. Бинобар ин Худованд Рӯҳи Покро барои дар вай сокин будан фиристода, ўро мӯҳр зад. Ҳамин тариқ, мо “бо Рӯҳулқудси мавъуд мӯҳр зада шудаем” (Эфсӯсиён 1:13).

Мақсади асосии Навишта оиди мӯҳрзанӣ дар боваринокӣ ва дилпурист. Сабаби ба ҳар гуна мол нишона гузоштан он аст, то соҳибаш дилпур бошад, ки он моли шахсии ўст. Мисоли аниқро оиди ин мо дар оятҳои охири Инҷили Матто боби 27 меёбем. Баъд аз он ки Худованд мехӯб шуд ва ўро ба қабр гузоштанд, хизматгорони Хонаи Худо ва фарисиён ба назди намояндаи ҳокимияти Рум Пилотус омада гуфтанд: “Эй оғо! Дар хотир дорем, ки он фиребгар, вақте ки зинда буд, гуфта буд, ки “пас аз се рӯз эҳе хоҳам шуд”; Пас бифармо, ки қабрро то рӯзи сеюм посбонӣ кунанд, то шогирдонаш шабона Ўро дуздида, ба қавм нагӯянд, ки аз мурдагон эҳе шуд”. Ба ҷавоби Пилотус диққат намоед. Ба назар менамояд, ки вай аз ин одамҳои маккор монда шуда, дигар ба онҳо писанд омадан намехост: “Шумо посбонҳо доред; биравед ва, чунон ки медонед, посбонӣ кунед”.

Аз назар гузаронед, ки чӣ тавр онҳо инро иҷро намуданд. Онҳо кӯшиш намуданд, ки ҳама чиро бикунанд, то дилпур бошанд, ки бадани Масеҳ аз қабр дуздида намешавад. “Онҳо рафта, дар назди қабр посбонро гузоштанд ва санги онро мӯҳр карданд”. (Матто 27:66). Онҳо хоистанд, ки посбонӣ шудани қабр ҳар чӣ бовариноктар бошад ва барои ин: 1) санги даҳони қабрро мӯҳр заданд; 2) ва посбонро гузоштанд. Айнан ҳамин тавр Худо моро бо чунин ҳимоя таъмин намуд: 1) моро бо Рӯҳи Пок мӯҳр зад ва 2) барои мо посбон гузошт, чунки Ў “Чашмони Худо

аз одилон дур намекунад” (Айюб 36:7). Ў моро шабу рӯз посбонӣ мекунад.

“Оё посбонии хизматгори Хонаи Худо ва фарисиён боварибахш буд? Не, чунки қувваи бузургаре мӯхро шикаст, посбонро бартараф намуд ва бадани Масехро аз қабр берун овард. Оё бо онҳое ки Худо бо Рӯҳи Пок мӯхрашон задааст, чунин шуда метавонад? Шукри Худо, ки не; дар олам чунин қуввае нест, ки мӯҳри Худоро шикаста тавонад, ё касонро, ки Ў муҳофизат мекунад, зери хатар гузорад. Худо тавоност! Бехатарӣ ва амнияти мо комил аст” (Х. П. Баркер).

Мӯҳри Дорёвеш бар даҳони чоҳи шерон, ки ба он чо Дониёл партофта шуда буд, (Дониёл 6:17), барои дилпурӣ зада шуда буд. Ҳамчунин мактуби Аҳашверӯш аз боиси он бо нигини шахсии ӯ мӯҳр зада шуда буд, ки имкони дигаргун кардани мазмуни он набошад (Эстер 8:8). Боз як мисоли дигарро дар се ояти аввали боби 7-уми китоби Ваҳй ёфтан мумкин аст. Ҳамин тарик, дар давраи Мусибатҳои Азим 144.000 нафар аз нобудшавӣ халос карда мешаванд. Мӯҳри Рӯҳи Пок дар боваркарда ба вай ҳимояи абади ро кафолат медиҳад.

2. Моликият

Ӯк тарафи асоси мӯҳрзадашудаи Худо чунин меғӯяд: “Худованд мансубони Худо ро мешиносад” (2Тимотиюс 2:19). Ў медонад, ки мо аз они Вай ҳастем, вале Худо меҳаҳад, ки одамон низ инро бидонанд. Мӯҳр – Рӯҳи Поки пурфайз – бояд дар ҳаёти мо чунон

зоҳир шавад, ки ҳар кас ба Худованд тааллуқ доштани моро бе мушкилӣ дида тавонад.

Дар китоби пайғамбар Ирмиё боби 32 мо тасвири хуби инро мебинем. Пайғамбар дар зиндон маҳбус буд, ва ба ӯ сухани Худо равона шуд, то киштзореро, ки писари тағояш фурӯхта истодааст, бихарад. Ва инак, мувофиқи Сухани Худо, ба назди Ирмиё бародараш омада, харидани заминро ба ӯ пешниҳод кард. Ирмиё мувофиқи шартнома, ба ӯ нархи заминро дод, ва дар ҳузури шоҳидон инро ба шартномаи аҳду паймон навишта, онро мӯҳр зад. Аз матн аён мешавад, ки шартномаи хариду фурӯш аз ду қисм: “баста мӯҳрзада” ва инчунин кушода иборат буд. Ин шартномаро бояд Борух дар кӯзаи сафолин рӯзҳои бисёр нигоҳ медошт. Пайғамбар хариду фурӯшро ба охир расонда, гуфт: “Зеро ки Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: боз хонаҳо ва киштзорҳо ва токзорҳо дар ин замин харида хоҳад шуд” (оятӣ 15).

Мӯҳр ҳам ба гузашта ва ҳам ба оянда дахл дорад. Он шаҳодат дод, ки нарх дар гузашта пардохта шудааст, ва дар оянда аз “асорати ҳафтадсола” озодӣ хоҳад буд. Ба ғайр аз ин, он шартномаи мӯҳрзада ба ҳама шаҳодат меод, ки замин моликияти хусусӣ аст. Вақте ки Ирмиё киштзорро харид, он камарзиш буд, чунки лашкари Бобул ин сарзаминро қариб пурра забт карда, тайёр буд, ки аҳолии онро нобуд созад. Дар чунин вазъият харид кардани ӯ комилан бемаъно менамуд. Вале ӯ назари худро ба оянда равона намуд ва ба Сухани Худо оиди дигаргуниҳои оянда бовар кард. Моликияти шахсие ки он вақт ягон арзиш надошт, баъд метавонист бебаҳо гардад. Мӯҳр бошад аниқ нишон медиҳад, ки ӯ молики қонунии он аст.

Дар рӯзи муайян нархи ин моликият дар ҳақиқат бузург хоҳад шуд.

Рӯҳи Пок Мӯҳри бузурги Худо мебошад. Ў танҳо барои он ба мо нозил шуд, ки мо бо хуни пурқимати Масеҳ харида шуда будем (1Қӯринтиён 6:19-20). *Ин назарест ба гузашта.* Вале Ў Гарави мероси мо (Эфсӯсиён 1:14) ва шаҳодат бар он аст, ки мо дар рӯзи ҷалоли оянда ҳамчун моликияти харидашудаи Масеҳ тасдиқ мешавем. *Ин назарест ба оянда.* Мо аз они Вай ҳастем ва ӯ молики мост. Бинобар ин Мӯҳр ҳам ба Молик ва ҳам ба Моликият ишора мекунад.

3. Сирру асрор

Мо ҳуҷҷат ё мактубро бо ду сабаб мӯҳр мезанем: барои дилпурӣ ва махфӣ будани он. Мо намехоҳем, ки ҷашмони кунҷков номаҳои шахсии моро хонанд. Ҳамин тавр мазмуни онҳо махфӣ нигоҳ дошта мешавад. Дар вазъияти ҷангӣ баъзе борҳо махсус печонида мешавад, ё баъзе ҳуҷҷатҳо чун “маълумоти махфӣ” қайд мегарданд. Баъзан, ҳангоми боркашонӣ аз як кишвар ба кишвари дигар, борҳо аз гумрук мегузаранд ва ҳамчун бори гумрукӣ ҳисобида мешаванд. Ҳангоме ки бор ба ҷои таъйиншуда мерасад, бояд чизҳои дохили он дар баённома (декларатсия) қайд гарданд.

Китоби бо ҳафт мӯҳр басташуда (Ваҳй, боби 5) хабари махфӣ дорад. Маҳз ҳамин чиз ба ҳафт раъди дар Ваҳй 10:4 тасвиршуда низ дахл дорад. Илова бар ин, пешгӯиҳои пайғамбар Дониёл бояд то замони охирин сирри мӯҳрзада мебуданд. Халқи Худо “халқи махфӣ”-и Ўст. Лекин ба зудӣ он рӯзе мерасад, ки

ҳамаи ҷаҳон писарони Худоро дида, дар ҳайрат мемонад. Он гоҳ ягон хел сирру асрор нахоҳад буд! “Бубинед, ки Падар ба мо чӣ гуна муҳаббате ато намудааст, то ки мо фарзандони Худо номида шавем, ва чунин ҳастем. Ҷаҳон моро аз он сабаб намешиносад, ки Ӯро нашинохтааст. Эй маҳбубон! Мо акнун фарзандони Худо ҳастем, вале ҳанӯз маълум нашудааст он чи хоҳем буд. Фақат ҳамин қадарашро медонем, ки дар вақти зоҳир шуданаш монанди Ӯ хоҳем буд, зеро Ӯро, чунон ки ҳаст, хоҳем дид. Ва ҳар кӣ аз Ӯ чунин умед дорад, худро пок менамояд, чунон ки Ӯ пок аст (1Юҳанно 3:1-3).

“Гарав” ва шаҳодати Рӯҳи Пок

Супориш: 2Қӯринтиён 1:22; 5:5; Эфсӯсиён 1:14; Ибриён 10:15; Румиён 8:16; 1Юҳанно 5:10-ро хонед.

Дар дарси гузашта мо тадҳиншавӣ ва мӯҳрзадашавиро омӯхтем. Акнун мо ба омӯзиши мавзӯи гарав ва шаҳодат шуруъ менамоем.

Гарав

Дар Паймони Навин танҳо дар се порча оиди мӯҳр ва дар се порчаи дигар оиди гарави Рӯҳи Пок сухан меравад. Биёед бори дигар оиди онҳо фикру андеша меронем (2Қӯринтиён 1:22; 5:5; Эфсӯсиён 1:14).

Шумо, бешубҳа, пай мебаред, ки аз порчаҳои овардашуда дар дутояш мӯҳрзада шудан бо гарав зич алоқаманд аст. Порчаи сеюм бошад ба мероси боваркарда тааллуқ дорад. Аввал боваркарда мӯҳрзада мешавад; сипас мерос мегирад (1Петрус 1:4). Рӯҳи Пок ҳамчун ҳалқаи пайвандкунандаи байни онҳост. Пас зери ибораи “гарави Рӯҳ” чӣ дар назар дошта мешавад? Мувофиқи шарҳи У. И. Вайн, калимаи “arrabon” – “гарав” “пулест, ки харидор дар аввал ҳамчун гарав медиҳад, ва дар ҳолати ба анҷом нарасидани харидуфурӯш мусодира карда мешавад...”. Дар истифодаи оддӣ ин калима гарав ё чизи пешакӣ чун гарав дода мешударо ифода мекунад. Дар Паймони Навин ин калима танҳо ҳамон вақт

истифода мешавад, ки Худо ба боваркардагон чизеро кафолат медиҳад... Дар забони ҳозираи юнонӣ калимаи “arrabona” ангуштарини никохро ифода мекунад.

Ангуштарини никоҳ кафолати аҳду паймон ва пешакӣ чашидани лаззати моликияти оянда мебошад. Ин ба домод дахл дорад, бинобар ин Домоди ҷонҳои мо ба мо ҳамчун гарави тӯйи оянда тӯҳфа овард. Хизматгори Иброҳим ба арӯси Исҳоқ Ривқо либос ва чизҳои гаронбаҳо овард (Ҳастӣ 24:53). Юсуф дар Миср мартабаи баланди ҷамъиятиро соҳиб гашта, ба падараш Яъқуб дар аробаҳо тӯҳфаҳо фиристод (Ҳастӣ 45:21-28). Ҷосусони исроилӣ ангури водии Эшкӯл ва дигар нозу неъматҳои Канъонро гирифта ба Қодеш-Барнеа баргаштанд (Ададҳо 13:24-27).

Либос ва чизҳои гаронбаҳои ба Ривқо ҳадашуда гарави он чи буд, ки ӯ ҳангоми зани Исҳоқ шуданаш мегирифт; тӯҳфаҳои Юсуф ба Яъқуби солхӯрда гарави он чи буд, ки ӯ ҳангоми ба Миср назди Юсуф омаданаш мегирифт; ангури водии Эшкӯл ва дигар нозу неъматҳо гарави он чи буданд, ки аз он исроилиҳо, агар ба Худо гӯш дода таҳти байрақи ӯ ба Канъон дароянд, лаззат мебуданд. Гарчанде гарав ҳаҷман хурд аст, вале бо хусусияти худ аз моликияти оянда фарқ намекунад.

Аз Суханони шодравон Х. П. Баркер иқтибоси шавқо-вареро овардан ғоидаовар аст: “Ҳақиқати муҳимро оиди Гарав аниқ фаҳмидани мо зарур аст. Ақидаи Гарав на танҳо ба кафолати имрӯзаи мо аз ояндаи пуршараф, ки ба воситаи Рӯҳи Пок ба мо дода шудааст, балки ба чашидани пешакии лаззати он чи моро интизор аст, дахл дорад”.

Дар ҷавонӣ ман мулоҳизаҳои Ҷорҷ Каттингро дар ин бора шунида будам. Мисолҳои хуби ӯ ба ин мавзӯ равшанӣ меандоختанд ва ҳамчун далел, бешубҳа, пурқимат буданд.

Ӯ фермерро тасвир мекунад, ки аз бозор якчанд гӯсфанд харида, ба хизматгори худ босаришта ба хона бурдани онҳоро мефармояд.

“Онҳоро ба оғилхона бар, Ҷон, – мегӯяд ӯ, – аз чарогоҳи пушти хона якчанд қабза юнучкаи ширин даравида, бегоҳӣ ба охурашон парто. Пагоҳ саҳарӣ мо онҳоро ба чарогоҳ мебарем”.

Оё ин вазъи имрӯзи ҳаёти моро аниқ тасвир намекунад? Мо ба мисли ҳамин гӯсфандонем, ки онҳоро харида, ба Рӯҳи Пок супориданд, то сиҳату саломат онҳоро ба хона барад. Ба таври дигар гӯем, мо дар юнучқазори боҳашамати ояндаи пурчалол, ки интизораи ҳастем, сайругашт хоҳем кард. Дар айни ҳол Рӯҳи Пок, ҳамчун гавари мероси мо, ҳисси мазаи ин юнучқайи ширинро медиҳад. Ӯ инро ба фаровонӣ ба мо медиҳад, то мо аллакай аз он ҳаловат барем”.

Шаҳодат

Аксар боваркардагон чӣ будани шаҳодатро ба худ пурра тасаввур намекунанд. Барои хуб фаҳмидани мақсади Худо, донишҷӯро лозим аст, ки на танҳо Ибриён 10:14-17, Румиён 8:16, балки инчунин 1Юҳанно 5:6-12-ро бо диққат ва бо дуо хонад.

Донишҷӯ ҳатман ба пешояндҳои аҳамиятноки бо шаҳодати Пуштибон алоқаманд диққат медиҳад. Ӯ ба (барои) мо, ба (бо) мо ва дар мо шаҳодат медиҳад. Биёед инро муфассал дида мебароем.

1. Ба (барои) мо

“Зеро ки ӯ (Масех) ба василаи як қурбонӣ тақдисшавандагонро то абад комил гардондааст. Рӯхулқудс низ ба мо шаҳодат медиҳад, зеро ки гуфта шудааст: Ин аст аҳде... мегӯяд Худованд... ва гуноҳҳо ва шароратҳои онҳоро ба ёд нахоҳам овард” (Ибриён 10:14-17).

Ба худ Рӯҳи Покро тасаввур кунед, ки Шохиди Оне мебошад, ки нисбат ба Ҷабраил бузургтар аст, аз ҳамаи фариштагон бартарӣ дорад, Оне ки суханаш бар онҳо, мисли Офаридгор бар офаридаи худ, бузургворӣ мекунад. Агар ӯ шаҳодат медиҳад, пас мо онро бе маҳдудият гирифта метавонем. Вале ӯ дар бораи чӣ шаҳодат медиҳад?

Вақти навишта шудани нома ба Ибриён Қурбонии Бузург аллакай оварда шуда буд. Хуни пурқимат ва кафоратдиҳандае рехта шуд, ки дорои қувваи бузург мебошад. Оё қурбониҳои яҳудиён фоидаи бештаре оварда метавонанд? Магар беқарорӣ, номуайянӣ ва виҷдони ноором метавонад насиби онҳое гардад, ки зери пуштибонии хуни Масех қарордоранд? Ҳеҷ гоҳ! “Зеро ки ӯ ба василаи як қурбонӣ тақдисшавандагонро то абад комил гардондааст. Рӯхулқудс низ ба мо шаҳодат медиҳад” (Ибриён 10:14-15). То абад комил гардондааст! Масъалаи гуноҳҳо дигар ҳеҷ гоҳ ба миён намеояд, он пурра ҳал гардидааст. Маҳз ҳамин гуна шаҳодат дар ин боб қайд гардидааст.

“Сипас шаҳодати аниқ ва бешубҳаи Рӯҳи Пок меояд, ки бо суханони ба таври ҳайратовар фаҳмо баён мешавад. Ин шаҳодат аз китоби пайғамбар Ирмиё

31:33-34 гирифта шудааст, ва суханони хотимавии ояти 34 аҳамияти бештаре доранд. Ин чӣ гуна суханонанд? Пас шаҳодати Худовандӣ дар чӣ ифода меёбад? Он чунин садо медиҳад: “Туноҳҳо ва шароратҳои онҳоро ба ёд нахоҳам овард”. Оё ягон шаҳодат дар доварихои заминӣ аз ин дида исботи равшану возеҳтаре дошт?” (Х. П. Баркер).

2. Ба (бо) мо

“Ҳамон Рӯҳ ба рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем” (Румиён 8:16).

Шахсони бахшоишгирифта фарзандони Худо мебошанд, ки аз Ӯ зода шудаанд. Ба Масеҳ имон доштагон - фарзандони Ӯянд. Фарзанди Худо будан яке аз афзалиятҳои боваркарда мебошад. Магар боваркарда инро намедонад? Албатта, медонад, ва донишгари ин ба ӯ қувват мебахшад.

Боваркарда фарзанди Худо буданаширо доништа, дар табиати нави худ нисбати Худо муҳаббат ва дилбастагӣ пайдо мекунад. Вале на танҳо рӯҳи эҳёшудаи Ӯ шаҳодат медиҳад, ки вай фарзанди Худо аст, балки инчунин Рӯҳи Пок ба рӯҳи боваркарда шаҳодат медиҳад, ки Ӯ дар ҳақиқат фарзанди Худованд мебошад. Дар Нома ба Румиён то ин қисмати матн чунин муносибатҳои боваркарда нишон дода нашудаанд. Дар бораи Ӯ ҳамчун дар бораи пок ва хизматгор сухан мерафт, лекин фарзанди Худо буданаш хотиррасон намешуд. Акнун Ӯ равшану возеҳ чунин эълон шуд ва Рӯҳи Поке ки пайдояш кард, дар Ӯ “Або, Падар!” нидо кард. Шаҳодати Рӯҳ дар Румиён 8:16 аз ҳамин иборат аст.

“Вақте ки боваркарда муносибатро бо Худо гум мекунад, Рӯҳ андӯҳгин мегардад ва маҷбур мешавад, ки ин ҳиссиётро ба боваркарда расонад, то ӯро ба эътирофи гуноҳ ва худтанқидкунӣ водор созад. Лекин, бо вучуди ин, Ӯ ҳеҷ гоҳ намегузорад, ки боваркарда дар бахшоиш ёфтанаш ё муносибати худ ба Худо чун фарзанди Ӯ шубҳа оварад. Оё Рӯҳи Пок вомегузорад, ки мо ягон вақт ба пурқимати хуни Масеҳ шубҳа намоем, ба шаҳодате ки Ӯ Худаш додааст, боварӣ накунем, ё он муносибатҳо бо Худоро, ки исботи он Худи Ӯ мебошад, зери шубҳа гузорем? Ҳеҷ гоҳ!” (Х. П. Баркер).

3. Дар мо

“Касе ки ба Писари Худо имон дорад, дар худ шаҳодат дорад” (1Юҳанно 5:10).

Дар ин ҷо Рӯҳи Пок ба мо шаҳодат намедиҳад, ки гуноҳҳо ва беадолатиҳои мо дигар хотиррасон карда намешаванд, ё ба рӯҳи мо, ки мо фарзандони Худо мебошем. Шаҳодат дар он ҳақиқати аҷоиб ифода ёфтааст, ки Худо ба мо ҳаёти абадӣ бахшид ва ин ҳаёт дар Писари Ӯст.

Се ҳастанд, ки дар замин шаҳодат медиҳанд: Рӯҳ, об ва хун – се шоҳид, лекин як шаҳодат. Ин се аз номи Худо шаҳодат медиҳанд, ки мо соҳиби ҳаёти абадӣ мебошем.

“Касе ки ба Писари Худо имон дорад, дар худ шаҳодат дорад”. Ин чӣ маъно дорад? Яъне Рӯҳи Пок Худаш дар бадани боваркарда сокин аст. “Оё намедонед, ки ҷисмҳои шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки Он дар шумо сокин аст” (1Қўринтиён 6:19).

Боваркардае ки аз олами боло зода шудааст ва бо хуни бебаҳои Масеҳ пок гардидааст, бо аҳди Рӯҳи Пок мӯҳр зада шудааст: ва бинобар ин, Рӯҳи ба ӯ бахшидашуда шаҳодати он аст, ки масеҳӣ соҳиби ҳаёти абадӣ ва гарави он чи ки дар рӯзи ҷалоли оянда соҳиб мешавад, мебошад (Эфсӯсиён 1:14) (Х. П. Баркер).

Аммо бояд зикр кард, ки дар 1Юҳанно 5 калимаи аслии юнонӣ ҳамчун “шаҳодат додан” тарҷума шудааст. Шаҳодат метавонад ба Шахсияти Рӯҳи Муқаддас дахл дошта бошад, ва ҳамчунин метавонад ба он шаҳодате ки ӯ дорад, дахл дошта бошад. Дигар хел карда гӯем, Рӯҳ шаҳодат аст ва шаҳодат дорад. ӯ шаҳодати Худоро дар бораи он ки боваркарда ҳаёти ҷовидона дорад, ифода мекунад. ӯ дар дилҳои мо сокин аст (ояти 10) ва ба мо бовариро дар он медиҳад, ки ба шарофати Масеҳ, Наҷотбахши мо, ва хизмати ӯ дар салиб, мо ҳаёти абадӣ дорем.

Дуо ва ибодат дар Рӯҳи Пок

Супориш: Эфсӯсиён 2:18; 6:18; Румиён 8:26-27;
Филиппиён 3:3; Ёҳудо 20-ро хонед.

Дар ин дарс мо ду ҷиҳати бештар аҳамиятноки хизматгузори Рӯхро дар байни боваркардагон дида мебароем: **дуо** ва **ибодат**. Мо онҳоро бо тартиботи зерин меомӯзем.

Дуо

Павлус ва Ёҳудо моро даъват менамоянд: “Дар Рӯхулқудс дуо кунед”. Ин чӣ маъноро дорад?

1. Хусусиятҳои манфӣ

Дар аввал мо дида мебароем, ки ин чиро ифода намекунад. Дуо аз тарафи шахси наҷотнаёфта ба амал оварда шуда наметавонад (Юҳанно 14:17). (Вале бояд қайд кард, ки меҳри Худо беҳудуд аст, ва Навишта мисолҳои онро меоварад, ки Худо илтиҷоҳои онҳоеро, ки фарзандони Ӯ нестанд, мешунавад. Саргузашти Ҳочар дар биёбон ва баҳрнавардони ғайрияҳудӣ дар китоби Юнус мисоли равшани ин мебошанд). Илова ба ин, “пургӯй” дар дуо даркор нест (Матто 6:7).

2. Хусусиятҳои мусбат

“Ба воситаи ӯ ҳар дуи мо иҷозат дорем, ки дар як Рӯҳ ба Падар наздик шавем” (Эфсӯсиён 2:18). Дар ин баёнот се шахсияти Илоҳӣ ҳузур доранд. Калимаҳои “ҳар дуи мо” ҳам ба яҳудиён ва ҳам ба дигар одамони аз олами нав зодашуда дахл дорад, ки ба воситаи Писар ба Худо-Падар наздик шуданд. Вале барои чӣ дар ин ҷо Рӯҳи Пок хотиррасон мешавад? Ҷавоби ин дар маънои ибораи “наздик шудан” ифода ёфтааст, ки “ба воситаи мадад ё ёрии ягон кас озодона ворид шудан”-ро мефаҳмонад (Вайн). Пеши мо на танҳо дарест васеъ кушода, балки Рӯҳи Пок Худаш моро роҳнамун менамояд.

Танҳо Масеҳ Хуни Худро рехта, ба Падар наздик шуданро имконпазир намуд. Рӯҳи Пок ба мо барои аз ин имконият истифода бурдан мадад медиҳад. Масеҳ дарро васеъ кушод; Рӯҳи Пок бошад аз дастамон гирифта, моро аз он мегузаронад.

Биёед таҳлили мухтасари шахси гузаронем. Ба мо лозим нест аз худ бипурсем, ки то чӣ андоза мо мунтазам Худоро барои дари васеъ кушода, ва он ки дигар ҳеҷ чиз пеши роҳамонро ба ҳузури ӯ намегирад, шукр мегӯем. Балки биёед ба худ савол медиҳем: ман ҳар рӯз чанд муддат дар он ҷое мебошам, ки ба ин дари васеъ кушодагӣ мебарам? То чӣ андоза мунтазам ман аз ин дари кушода истифода мебарам? Ман оид ба ганҷҳои бешумори муҳаббат ва донише ки дар тарафи дигари дар мебошанд, чӣ медонам?

“Малика Эстер ҳатто ҷуръат намекард, ки назди шавҳари худ ҳозир шавад. Ниҳоят, вақте ӯ далерона қарор кард, ки ин корро бикунад, фаҳмид, ки ҳаёташ дар хатар аст. “Агар талаф шавам, бигзор талаф шавам!” – гуфт ӯ. Мо аз наздик шудан ба Худо ҳарос

надорем, чунки Ү Падари мост. Ва ба воситаи Рӯҳи Пок, ки дар мо сокин аст, мо метавонем аз муҳаббати Ү ҳаловат барем ва ҳамаи он чиро, ки Ү оиди мақсадҳои Худ ошкор намудааст, бидонем” (Х.П. Баркер).

Биёед оиди се порчаи Навиштаҷот, ки ба Рӯҳи Пок ва дуои мо дахл дорад, мулоҳиза меронем. “Ҳамчунин Рӯҳ низ моро дар нотаваониамон тақвият медиҳад; зеро ки мо намедонем дар чӣ хусус ба таври бояду шояд дуо гӯем, лекин худи Рӯҳ барои мо бо оху нолаҳое шафоат мекунад, ки сухан аз баёнашон очиз аст. Таҳқиқкунандаи дилҳо аз андешаи Рӯҳ огоҳ аст, чунки Ү барои муқаддасон мувофиқи хости Худо шафоат мекунад” (Румиён 8:26-27). Дар ин боби машҳур гуфта мешавад, ки боваркарда ду Шафоатгар дорад, ки аз номи Ү баромад мекунад; Масеҳ дар осмон (оятӣ 34) ва Рӯҳи Худо дар замин (оятӣ 27).

Аз суханони Чорч Гудман иқтибос меоварем: “Эҳтимол, ғайр аз дуо машқи дигаре нест, ки мо дар он ба марҳамати Рӯҳи Пок Эҳтиёҷи бештаре дошта бошем. Китоби Пок аниқ мегӯяд: «Мо намедонем дар чӣ хусус ба таври бояду шояд дуо гӯем»”.

На танҳо дар бораи чӣ дуо карданро надонистан, балки норасоии таҷрибаи дуокуниро низ танҳо бо ёрии Рӯҳе ки ба мо “ҳар гуна доимият”-ро медиҳад, бартараф кардан мумкин аст.

Мадади Рӯҳи Пок дар Худи ӯст, ки “барои мо” шафоат мекунад. Бояд дар хотир дошт, ки шафоат “дар мост” ва он аз шафоати Масеҳ “барои мо” дар осмон фарқ мекунад.

Рӯҳи Пок дар мо, бо мо ва барои мо шафоат мекунад. Оху нолаҳои бо сухан баённашаванда ба мо

дахл доранд, лекин бо меҳнати ӯ дар мо ба вучуд меоянд.

“Худо дар шумо, бо хусни таваҷҷӯҳи Худ, ҳам хоҳиш ва ҳам амалро ба вучуд меоварад” (Филиппиён 2:13). Одатан майлу хоҳишхое ки Рӯҳи Пок ба вучуд меоварад, дар нигоҳ, оҳ ва оби дида ифода меёбанд ва ин хоҳишҳо азоби виҷдону кӯшишҳои саҳти бо сухан баённашаванда мебошанд” (Гудман – “Ҳаёт дар Рӯҳи Пок” наشري русӣ; саҳ. 165,166).

Мо аз оятҳои гузашта фаҳмидем, ки кафолати дастгирии Рӯҳи Покро дорем. Дар ӯхудо 20 мо соҳиби он чӣ мешавем, ки ба мо доимият медиҳад. “Валекин шумо, Эй маҳбубон,... дар Рӯҳулқудс дуо гуфта...” ӯхудо намуди бесарусомонии таълимот ва беадолатии пешгӯишударо тасвир мекунад, ки нишонаи вақтҳои охир мебошанд. Вале боваркарда бояд то ин вақт “худро обод карда”, “дуо гуфта”, “худро нигоҳ дошта”, “мунтазир шуда” устувор бошад. Дар Рӯҳи Пок дуо кардан, яъне Рӯҳро пайравӣ намудан ва мувофиқи қоидаҳои Навишта зиндагӣ кардан аст. Илова бар ин, бояд ҳама гуна гуноҳҳои маълум маҳкум ва бартараф карда шаванд, боваркарда бошад муноси-баташро бо Падар ва Писар ҳис намояд. Ҳеҷ як “боваркардаи ҷисмӣ” бо натиҷаи бояду шояд бо қувваи Рӯҳи Пок дуо карда наметавонад. Мисоли равшани инро мо дар Ҳастӣ 18:23-33 меёбем. Аксар вақт Иброҳимро барои бо 10 нафар одил (росткор) маҳдуд шуданаш (оятҳои 32,33) танқид мекунанд, вале мо бар он ақидаем, ки ҷони вай дар ҷунон муносибатҳои наздик ва нозук бо Худованд буд, ки ӯ нияти Худоро дар қарори қабулкардаи худ дид.

Ояти сеюм ва охирини мо аз Эфсӯсиён 6:18 гирифта шудааст: “Дар ҳар вақт дар Рӯҳ бо ҳар дуо ва илтимос дуо гӯед, ва хушёр ва босабот буда, ҳамеша дар бораи ҳамаи муқаддасон (покон) илтимос кунед”.

Маънои ин порча дар муборизаи мо бо душманони ноаёни рӯҳӣ ифода ёфтааст, ки ба мо хала мерасонанд фикрамонро парешон мекунанд ва безобита менамоянд. Сарчашмаи қувваи мо дар чист? Дар қувваи Рӯҳи Пок, Сухани Худо ва Шафоатгар аст. Шахсияти сеюм бавучуд-оварандаи ҳақиқии дуои аввал аст.

Дар охир, мо дуо дар Рӯҳи Покро чун илтиҷои самимона ба Худо-Падар бо номи Худованд Исо, мувофиқи хости Ҷ, маънидод карда метавонем, ки аз тарафи шахси дар вичдонаш ягон гуноҳи эътирофнакарда надошта гуфта шудааст. Чунин дуо, дар ҳақиқат, дуои Худи Рӯҳи Пок мешавад.

Ибодат

“Моем, ки Худоро дар Рӯҳ ибодат менамоем” (Филиппиён 3:3). Биёед маъно, қой ва қувваи ибодатро дида мебароем.

1. Маънои ибодат

Ибодатро ҳамчун миннатдории самимӣ барои он чи Худо дар Масеҳ кард, шарҳ додан мумкин аст. Ин аз дуо ва ситоиши шукрона дида бештар аст. Бори аввал оиди ин мо дар Навиштаҷот дар Ҳастӣ 22:5 мефаҳмем, вақте ки писари ягона бояд ба Худо қурбон карда мешуд. Вақте Иброҳим “ман бо писар ба он чо рафта,

ибодат мекунем”- гуфт, хуб медонист, ки қурбон намудани чизи аз ҳама қиматбаҳои доштааш чӣ маъно дорад. Ў тайёр буд ба Худо он чиро баргардонад, ки Ў ба вай бахшида буд.

Бинобар ин ибодати ҳақиқӣ – ба Худованд Масеҳ пешниҳод намудани эътирофи он аст, ки мо ҳамчунин дар Ў хурсандии олитаринро ба даст овардаем.

2. Қои ибодат

Халқи Исроил дар бинои оддии заминӣ ибодат мегузаронд, ва қурбониҳои вай моддӣ буданд. Қои ибодати боваркардаи масеҳӣ на дар замин, балки дар “паси парда”, дар ҳузури бевоситаи Худо мебошад. (Ибриён 10:19-22-ро бо диққат хонед). Қурбониҳои поки мо ҳам моддӣ ва ҳам рӯҳонӣ мебошанд (Румиён 12:1, Ибриён 13:15-16).

3. Қувваи ибодат

Ибодат маҳсули “муҳит”-и диние нест, ки дар маросимҳои ботантана, иморатҳои бошукӯҳ, мусиқии форам ва ғайра ифода ёфта бошад. Ин танҳо меҳнати Рӯҳи Пок буда, фикрҳои моро аз худ ба мушоҳидаи ҷалоли Худо ва Масеҳ равона кардан ба Ў ҳаловат мебахшад.

Бо Рӯҳи Пок ғӯта гирифтани ва аз Ӯ пур шудани

Супориш: 1Қӯринтиён 12:12-27; Эфсӯсиён 5:18-ро
хонед.

Дар ин дарс мо бо Рӯҳ ғӯта (таъмид) гирифтани ва аз Ӯ пур шудани дида мебароем, ки оиди ин ду ҷиҳати меҳнати Ӯ бисёр боваркардагони ҳақиқӣ гирифтори нофаҳмиҳоянд. Бисёриҳо бо Рӯҳ ғӯта гирифтани ва аз Ӯ пур шудани як чиз ҳисобида, онҳоро чун имконияти ба Масеҳ хизмат намудани ва гирифтани ҳаёт ба фаровонӣ, ки Исои Масеҳ ваъда карда буд, муайян мекунанд (Юҳанно 10:10). Мувофиқи ин нуқтаи назар ғӯта бо Рӯҳи Пок барои боваркарда дар тамоми давраи мавҷудияти ҷамоат таҷрибаи давомнок ва такроршаванда мебошад. Дигарон, дар навбати худ, бо Рӯҳ ғӯта гирифтани ва аз Ӯ пур шудани ҳамчун ду хизматгузори ҷудоғонаи Рӯҳи Пок мебинанд: якум, боре ҳангоми имон овардани шахс ба амал омада, барои ҳамеша аст; ва дуюм, дар давоми тамоми ҳаёти боваркарда такрор мешавад. Нуқтаи назари дуюм мувофиқи таълимоти дурусти илоҳӣ мебошад. Биёед оиди ғӯта бо Рӯҳ чӣ гуна таълим додани Навиштаро таҳлил менамоем.

Ғӯта бо Рӯҳи Пок

Паймони Навин оиди ин амалия ҳафт бор хотиррасон менамояд (Матто 3:11; Маркӯс 1:8; Луқо 3:16; Юҳанно 1:33; Аъмол 1:5; 11:15-16 ва 1Қӯринтиён 12:13). Ишораҳои дигар - Румиён 6:3-4; Ғалотиён 3:27; Эфсӯсиён 4:5. Барои пурра фаҳмидани мавзӯи додасуда ҳамаи ин оятҳоро бо диққат хондан лозим аст.

Ишораҳо дар инҷилҳо, ки ба ғӯта бо Рӯҳи Пок дахл доранд, самти комилан якхела доранд – ғӯтаи Ёҳёи Ғӯтадиҳанда. Ёҳёи Ғӯтадиҳанда баён намуд, ки ғӯтаи вай танҳо бо об аст. Бо вучуди ин, меғуфт *ӯ*, баъд аз *ӯ* Шахсе (Исои Масеҳ) меояд, ки бо Рӯҳи Пок ғӯта медиҳад. Ҳамин тариқ, ин хотиррасониҳои инҷилӣ пешгӯии ғӯта бо Рӯҳи Пок дар оянда буданд. Бояд қайд намуд, ки ғӯта бо Рӯҳи Пок ҳеҷ гоҳ дар Паймони Куҳан ҷо надошт ва пешгӯӣ нашуда буд. Ин пурра таълимоти ҷамоат мебошад. Пешгӯии Ёҳё ба мо маълум менамояд, ки Исо *Ғӯтадиҳанда* аст, ки ба *воситаи* Рӯҳи Пок ғӯта медиҳад.

Павлус дар номаҳоиаш дар бораи Рӯҳи Пок хотиррасон карда, дар ҷӣ ғӯта гирифтани имондоронро қайд менамояд. Дар Румиён 6:3-4 (баъзеҳо чунин мешуморанд, ки ин танҳо ба ғӯтаи обӣ дахл дорад) гуфта мешавад, ки боваркарда “дар Исои Масеҳ... дар марги *ӯ*” ғӯта мегирад. Ин онро ифода мекунад, ки Рӯҳи Пок, дар хизматгузориҳои ғӯтадиҳии Худ, байни боваркарда ва Исои Масеҳ иттифоқ мебандад. Ғӯтаи обӣ ҳеҷ гоҳ ба чунин натиҷа – ба ташкилҳои иттифоқи рӯҳонӣ бо Исои Масеҳ – оварда наметавонад. Бо вучуди ин, ғӯтаи обӣ, бешубҳа, рамзи ғӯта бо Рӯҳ аст. Ин рамзнокии оятҳои Румиён 6:3-4-ро дар назар дорад: “Пас мо, дар мамоташ таъмид ёфта,

бо Ҷ дафн шудаем, то ки, чунон ки Масеҳ бо чалоли Падар аз мурдагон Эҳё шуд, ончунон мо низ дар ҳаёти нав қадамгузор шавем”. Он чи бо Исои Масеҳ қариб ду ҳазор сол пеш рӯй дод (марг, дафн, дубора зинда гардидан), бо ҳар як одам низ, вақти хушхабарро қабул карданаҷ, ба таври рӯҳонӣ ба амал меояд (ба шарофати хизматгузори Рӯҳи Пок). Сипас шахс бо об ғӯта гирифта, шаҳодат медиҳад, ки чизи бо Масеҳ рӯйдода бо вай низ ба амал омадааст. Вақте Масеҳ мурд, ӯ низ мурд; вақте Масеҳ дафн шуд, вай низ дафн шуд; ва вақте Масеҳ эҳё шуд, вай низ барои ҳаёти нав дубора зинда гардид. Бинобар ин, ғӯта бо Рӯҳ дар Румиён 6:3-4 иттифоқи моро бо Масеҳ, ҳангоми имон овардани мо, ба вучуд меорад.

Порчаи аз чиҳати аҳамиятноки дуюм, ки ба ғӯта бо Рӯҳи Пок дахл дорад, 1Қӯринтиён 12:13 мебошад: “Зеро ки ҳамаи мо – хоҳ яҳудиён, хоҳ юнониён, хоҳ ғуломон, хоҳ озодон – бар тибқи як Рӯҳ дар як бадан таъмид ёфтаем, ва ҳама аз як Рӯҳ нӯшонидани шудаем”. Бори дигар қайд менамоем, ки ғӯта бо Рӯҳ иттифоқро ба вучуд меоварад. Ба хотир оваред, ки дар Румиён 6 чӣ гуфта шудааст, ин иттифоқест бо Исои Масеҳ ҳангоми имон овардан. Дар ин иттифоқ ҳамаи боваркардагон дар Масеҳ муттаҳид мешаванд – “дар як бадан ғӯта мегиранд”. Ин ҳамчунин ҳангоми имон овардан ба амал меояд.

Қайд кардан зарур аст, ки “ҳама” боваркардагони Қӯринт бо Рӯҳи Пок дар “як Бадан” ғӯта гирифтанд. Баъзе аз ин боваркардагон ҷанҷоли ва кӯтоҳандеш буданд (1:12); онҳо ҷисмонӣ буданд ва “ба таври инсонӣ” рафтор мекарданд (3:3); баъзеашон бо бародарони худ дар пеши нобоварон мувофиқ

мекарданд (6:6); баъзеашон ҳатто ёдбуди шоми Худовандро ба айшу ишрати нӯшидану шикамсеркунӣ табдил дода буданд (11:21-22). Онҳо ба масеҳиёни сазовор тамоман монанд набуданд. Ҳавворӣ Павлус гаштаву баргашта онҳоро барои чунин “ҳаёти ҷисмӣ” сарзаниш мекард. Бо вучуди ин, онҳо дар ҳақиқат ба Масеҳ имон доштанд (Аъмол 18:8), ва ба ҳамин сабаб узви бадани Масеҳ, ҷамоати ӯ, буданд. Муҳим аст бифаҳмем ки ғӯта бо Рӯҳи Пок дар Масеҳ, Сари мо, ё Бадан, ҳангоми имон овардан ба амал меояд, на дар вақти минбаъда, вақте одам дараҷаи баланди покиро комёб мегардад. Ғӯта бо Рӯҳи Пок бо худ алоқамандии тарафайни иттифоқ бо Масеҳ ва иттифоқ бо Баданро нишон медиҳад.

Аввалин ғӯта бо Рӯҳи Пок дар Аъмол боби 2 зикр шудааст. Исо ба шогирдонаш гуфт, ки баъди ба осмон рафтани Рӯҳи Покро мефиристад (Юҳанно 14:16-17; 15:26; 16:5-15). Баъди дубора зинда гардидан Исо ба шогирдонаш ғӯта бо Рӯҳи Покро, ки дар оянда мешавад, хотиррасон кард (Аъмол 1:5). Исо ба осмон рафт (Аъмол 1:9-11), шогирдонаш бошанд дар Ерусалим монданд, то нозил шудани Рӯҳро интизор бошанд. Ниҳоят, дар рӯзи иди Панतिकост, Рӯҳи Пок бо мӯъҷизаҳо (Аъмол 2:1-4) нозил шуд ва боваркардагон дар Масеҳ ва дар як Бадан ғӯта гирифтанд.

Ҷолиби диққат аст, ки дар Аъмол боби 2 ибораи “таъмид бо Рӯҳ” истифода намешавад. Пас, дар чунин ҳолат чӣ тавр мо гуфта метавонем, ки ҳама бо Рӯҳи Пок ғӯта гирифтанд? Ба ин Аъмол 11:15-17 ҷавоб медиҳад: “Вақте ки ба суҳан оғоз кардам (Петрус), Рӯҳулқудс бар онҳо нозил шуд, мисли он ки дар ибтидо бар мо нозил шуда буд. Он гоҳ ба ёд овардам,

ки Худованд гуфта буд: «Яҳё бо об таъмид меод, лекин шумо бо Рӯхулқудс таъмид хоҳед ёфт». Пас, модоме ки Худо ба онҳо ҳамон бахшоишро ато кардааст, ки ба мо ато кард, вақте ки ба Исои Масеҳи Худованд имон овардем, ман кистам, ки тавонам ба Худо монё шавам?» Петрус муфассал нақл мекунад, ки чӣ тавр ғайрияхудиён дар хонаи Корнилиус (Аъмол боби 10) Рӯҳи Покро пайдо карданд. Ӯ таҷрибаи онҳоро бо таҷрибаи яҳудиён (Аъмол 2) монанд карда, пешгӯии Ёҳеи Ғӯтадиҳандаро, ки ба ғӯта бо Рӯҳ тааллуқ дорад, хотиррасон мекунад. Гарчанд дар Аъмол боби 2 ибораи “таъмид бо Рӯҳ” вонамехӯрад, Аъмол боби 11 аниқ нишон медиҳад, ки воқеаи дар Аъмол боби 2 баамаломеда ғӯта бо Рӯҳи Пок буд.

Аъмол боби 2-ро бо боби 11 муқоиса намуда, хулоса баровардан мумкин аст, ки ғӯта бо Рӯҳи Пок таҷрибаест, ки ҳар дафъа ҳангоми имон овардани одаме ба амал меояд. Вале, миқдори на чандон зиёди омӯзгорони Китоби Пок чунин меҳисобанд, ки ғӯта бо Рӯҳи Пок танҳо дар рӯзи иди Панतिकост ба амал омеда, ҳеҷ вақт ҳангоми Масеҳро чун Наҷоткори худ қабул кардани шахсе такрор намешавад. Онҳо меғӯянд, ки вай баъди наҷот ёфтани танҳо баракати аввалу ягонаи ғӯта бо Рӯҳро пайдо мекунад, ки дар рӯзи иди Панतिकост ба амал омеда буд. Онҳое ки чунин нуқтаи назарро тарафдорӣ мекунанд, баъзан инро дар мисоли муносибати шахрванди Америка ба Конститутсияи ШМА тасвир мекунанд. Конститутсияи ШМА соли 1787 дар Филадельфия қабул шуда буд. Аз он вақт ин ҷониб ҳар як кӯдаки дар Америка зодашуда ҳуқуқу ӯҳдадориҳои Конститутсияи Америкаро соҳиб мешавад. Конститутсия ҳар бори дар Америка зода

шудани кӯдак қабул карда намешавад. Илова бар ин, кӯдаки зодашуда дарҳол вориси баракати ин ҳуҷҷати таърихӣ мегардад. Бо вучуди ин, вақти ба камол расидан вай бояд қоидаҳои Конститутсияро риоя намояд ва аз он истифода барад.

Мисоли мазкур шавқовар аст, вале ҳангоми омӯзиши китоби Аъмол оиди такроран ба амал омадани таҷрибаи ғӯта бо Рӯҳ, аҳамияташро гум мекунад. Аҳли хонаводаи Корнилиус (Аъмол 10:44), боваркардагон дар Сомария (8:14-17) ва шогирдони Ёҳеи Ғӯтадиҳанда (19:1-7) бо Рӯҳи Пок ғӯта гирифтанд. Аз ин порчаҳои Навишта маълум мешавад, ки ин гурӯҳи одамон на танҳо баракати аввали ғӯта бо Рӯҳро, ки дар Рӯзи иди Панतिकост ба амал омада буд соҳиб гардиданд, балки худашон низ дар он иштирок намуданд. Гарчанде ғӯта бо Рӯҳ ҳар бори имон овардани ягон шахс такрор мешавад, ҳар як боваркарда онро танҳо як бор аз сар мегузаронад (1Қӯринтиён 12:13).

Мавзӯро ҷамъбаст карда қайд менамоем, ки ғӯта бо Рӯҳи Пок амр нест, балки: амали таҷрибашуда мебошад; он боре ва барои ҳамеша ба амал меояд; барои ҳамаи боваркардагон ҳақиқат мебошад; рамзи иттифоқ буда, танҳо бо давраи мавҷудияти ҷамоат маҳдуд аст.

Бо Рӯҳи Пок пур шудан

Барои ҳаёти масеҳиёнаи боваркарда дар таълимот оиди Рӯҳи Пок аз ҳама муҳимтаринаш таълимот оиди пуршавӣ бо Ё мебошад. Хусусияти ин таълимот дар

он аст, ки ба ҳар як масеҳӣ бо Рӯҳи Пок пур шудан фармуда мешавад.

Гарчанде пуршавӣ бо Рӯҳи Пок дар Паймони Куҳан хотиррасон мешавад (Хуруҷ 31:3; 35:31), ин таълимот асосан ба Паймони Навин тааллуқ дорад. Дар Аҳди Нав оиди пуршавӣ бо Рӯҳ танҳо Луқо ва Павлус хотиррасон мекунанд. Павлус ин ибораро фақат як бор истифода мебарад (Эфсӯсиён 5:18), Луқо оиди пуршавӣ дар Инҷил ва китоби худ Аъмол чордах маротиба суҳан меронад.

Луқо дар Инҷили худ пуршавӣ бо Рӯҳро чор маротиба хотиррасон мекунад, вақте дар бораи Ёҳёи Гӯтадиҳанда (1:15), Элисобаъ (1:41), Закарё (1:67) ва Худованд Исои Масеҳ (4:1) суҳан меронад. Дар оятҳои зерин калимаи мураккаби Рӯҳулқудс омадааст, ки аз калимаҳои “Рӯҳ” ва “қудс”, яъне “пок” таркиб ёфтааст.

Дар китоби Аъмол ӯ пуршавӣ бо Рӯҳи Покро даҳ маротиба хотиррасон мекунад, вақте дар бораи рӯзи иди Пантикост (2:4), Петрус (4:8), масеҳиён дар Ерусалим (4:31), хизматгузори аввалин (6:3,5), Стефанус (7:55), Павлус (9:17; 13:9), Барнаббо (11:22-24) ва баъзе шогирдони Антиохияи Писидия (13:52) суҳан меронад. Дар ҳар маврид калимаи Рӯҳулқудс омадааст, ки аз калимаҳои “Рӯҳ” ва “пок” иборат аст.

Чӣ тавре ки мо аллакай қайд намудем, Павлус ин ибораро фақат як бор дар Эфсӯсиён 5:18 истифода мебарад: “Ва масти шароб нашавед, ки аз он фисқу фучур ба амал меояд; **балки аз Рӯҳ пур шавед**”. Дар қисми аввали ояти 18 ҳавворӣ Павлус талаб менамояд, ки боварқардагон бадмастӣ накунанд. Шахси маст ба бадахлоқӣ меафтад. Дар чунин ҳолат вай на он тавре ки дар хушёриаш рафтор мекард, фикр менамояд,

амал мекунад ва сухан мегӯяд. Ба ҷои ин (**балки**) Павлус боваркардагонро водор мекунад, ки аз Рӯҳ пур шаванд. Одамоне ки Рӯҳро қабул кардаанд, на он тавр фикр, гуфтор ва амал мекунанд, ки дар ҳаёти пештара буд, вақте ки онҳо нобовар буданд – кори онҳо ба Худо ҷалол овардан ва ба одамон хизмат кардан хоҳад шуд.

Эфсӯсиён 5:18 панду насиҳат аст. Ҳар як боваркардаро зарур аст, ки аз Рӯҳ пур шавад. Павлус оиди ҷӣ тавр иҷро намудани ин насиҳат маслиҳатҳои конкретӣ пешниҳод намекунад. Шояд, ҳалли ин масъала дар Қӯлассиён 3:16 дода шудааст, ки дар он Павлус ҷунин мегӯяд: “Бигзор каломи Масеҳ андаруни шумо ба фаровонӣ сокин шавад...” Ин оят ба натиҷаи пуршавӣ аз Рӯҳ тааллуқ дорад. Ҷолиби қайд аст, ки натиҷаҳои пуршавӣ аз Рӯҳ амалан аз натиҷаҳои ки аз қабули “Сухани Масеҳ...андаруни мо” бармеоянд, фарқе надоранд. Ин натиҷаҳо дар ҷӣ ифода меёбанд? Дар он ки: “Ба якдигар бо таронаҳои Забур, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ сухан гӯед ва дар дилҳои худ барои Худованд бисароед ва тараннум намоед, ҳамеша барои Ҳама чиз Худои Падарро ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯед, дар тарси Худо мутеи якдигар шавед” (Эфсӯсиён 5:19-21). Ин оятҳоро бо Қӯлассиён 3:16-17 муқоиса намоед.

Ибораи (ё насиҳати) “пур шавед” инҷунин таҷрибаи такрориро ифода мекунад. Беҳамтоии пуршавӣ аз Рӯҳ дар ҳамин аст. Ин ба ғӯта гирифтани мӯҳрзада шудан, дар мо сокин будан ва зодашавии нав бо Рӯҳи Пок дахл надорад. Ин чизҳо як бор ва барои ҳамеша рух медиҳанд, вақте одам Масеҳро қабул менамояд. Лекин пуршавӣ аз Рӯҳ метавонад борҳо ба амал ояд. Китоби Аъмол ҷӣ тавр якҷанд бор бо Рӯҳ

пур шудани худи ҳамон одамонро нишон дода, инро тасдиқ менамояд (2:4; 4:8,31). Мо боз як бори дигар пуршавӣ аз Рӯхро дар китоби Аъмол, дар дарси ояндаамон дида мебароем.

Мавзӯамонро ҷамъбаст намуда, бояд қайд кард, ки пуршавӣ аз Рӯҳ таҷрибае мебошад, ки ҳам дар Паймони Куҳан ва ҳам дар Паймони Навин дида мешавад. Пуршавӣ аз Рӯҳ ҳақиқатест, ки на дар назария, балки дар амал тасдиқи худро ёфтааст. Худованд онро ба ҳамаи боваркардагон мефармояд. Муносибати наздик бо Худо ва худро ба Ӯ тақдим намудан дар ин махсус қайд карда мешаванд. Ин таҷрибаи воқеиест, ки метавонад борҳо ва пай дар пай ба амал ояд. Чуноне ки он ба ҷамъоати ибтидоӣ дахл дошт, ҳамон тавр низ ба ҷамъоати ҳозиразамон дахл дорад. Пуршавӣ бо Рӯхро бо ғӯта бо Рӯҳ набояд омехта кард, чуноне ки баъзеҳо инро мекунанд. Ду намуди гуногуни хизматгузори Рӯҳи Пок вучуд дорад.

Рӯҳи Пок ва китоби Аъмол

Супориш: Аъмол 2:1-21; 8:14-17; 10:44-46; 19:1-6–ро хонед.

Рӯҳи Пок аз ҳама китобҳои Паймони Навин дар китоби Аъмол бештар зикр карда мешавад. Ба ақидаи баъзеҳо номи беҳтарин ба ин китоб “Аъмоли Рӯҳи Пок” мебуд.

Китоби Аъмол тасвири шахсият ва меҳнати Рӯҳи Покро дорад, лекин диққати асосӣ ба хизмати ӯ дода мешавад. Дар бораи шахсияти Рӯҳ бошад, инро гуфтан ҷоиз аст, ки муқаддасии ӯ бо калимаи “қудс”, яъне “пок” қайд карда мешавад, ки қисми таркибии калимаи Рӯҳулқудс буда, он дар панҷоҳу ҳафт ёдрасшавии “Рӯҳ” чилу ду маротиба вомехӯрад.

Рӯҳи Пок хизматгузории гуногунро ба ҷо меорад: ӯ ғӯта медиҳад (1:5), қувват мебахшад (1:8), пур мекунад (2:4; 4:8,31), мушоракат мекунад (8:29), мефиристад (13:4), сокин мешавад (15:8), шодӣ мебахшад (8:39) ва ғайра. Донишҷӯ хизматгузории Рӯҳи Покро дар китоби Аъмол омӯхта, дониши зарурӣ ва мадади рӯҳонӣ мегирад.

Нозил шудани Рӯҳи Пок дар рӯзи иди Панतिकост

Лаҳзаи нозил шудани Рӯҳи Пок дар Аъмол 2:1-13 нишон дода мешавад; ва тасвири рӯзи иди Панतिकост

дар 2:14-21 оварда шудааст. (1) Рехта шудани Рӯх, Аъмол 2:17-18; (2) Заминро ба таври даҳшатнок ҷазо додани Худо, Аъмол 2:19-20; (3) Даъвати умумӣ барои наҷот ёфтан, Аъмол 2:21.

Ба боваркардагон хабар дода шуд, ки Рӯҳи Пок нозил мешавад, ва онҳо дар Уршалим монданд, то ӯро интизор шаванд. Онҳо пешакӣ намедонистанд, ки дар бораи ҳузури Рӯх, вақте Ӯ нозил мешавад, чӣ тавр донанд. Лекин комилан фаҳмост, ки вақти ба онҳо нозил шудани ӯ онҳо, бешубҳа, ба ҳузури Рӯх бовар карданд (2:1-4). Ба ғайр аз мӯъҷизаҳо бо садо (“ғулғулае мисли садои тундбод”) ва рӯъё (“забонаҳои аз ҳам ҷудое мисли забонаҳои оташ, ба онҳо зоҳир шуда, якто-якто бар ҳар яке аз онҳо қарор гирифт”) мӯъҷизаҳо бо сухан буданд (“ҳамаашон аз Рӯҳулқудс пур шуданд, ва чун Рӯх ба онҳо қудрати такаллум бахшид, ба забонҳои дигар-дигар ба сухан гуфтан шурӯъ карданд”).

Ба шарофати Рӯҳи Пок, дар онҳо истеъдоди бо забонҳои пеш ношинос гап задан пайдо шуд. Ба нишонаҳои нозил шудани Рӯҳи Пок дар рӯзи иди Панतिकост диққат диҳед: 1) Имкониятҳо – ҳама бо забонҳои дигар гап заданд; 2) Воситаҳо – пуршавӣ бо Рӯҳи Пок аз тарафи Худи ӯ; 3) Моҳият – ҳама меҳмонони яҳудие ки аз кишварҳои дигар омада буданд, забон ва лаҳҷаи худро мешунавиданд ва мефаҳмиданд, бинобар ин ба тарҷумон Эҳтиёҷ набуд; 4) Мақсад – башорат додан ба яҳудиёне ки байни халқҳои дигар зиндагӣ карда, Ерусалимро зиёрат мекунанд (диққат намоед, ки башорати Петрус дар 2:14-36 ба яҳудиёни фаластинии Ӯхудо ва Ерусалим равона шуда буд, ки бевосита барои марги Масеҳ

ҷавобгар буданд); 5) Натиҷа – аз як тараф, бисёриҳо парешон ва дар ҳайрат буданд, аз тарафи дигар, баъзеҳо писханд карда мегуфтанд, ки “инҳо май хӯрда, маст шудаанд”.

Ин воқеаи ҳайратоварро чӣ тавр маънидод кардан мумкин аст? Барои фаҳмондани ин Петрус аз Рӯҳи Пок илҳом гирифт (Аъмол 2:14-21).

Худо диққати тӯдаи одамони ҷамъшударо ҷалб намуд. Онҳое ки дар ҳайрат буданд, мепурсиданд: “Ин чӣ маъно дорад?” Одамони бовар намекардагӣ писханд мезаданд. Онҳо кӯшиш намуданд, ки ин ҳодисаи ҳайратоварро бо шуури худ маънидод намоянд. Онҳо чизи дидаашонро ҳамчун таъсири шароб муайян карданд. Ҷавоби Петрус низ бошуурона буд: ҳоло вақти нӯшидан нарасидааст, “зеро ки ҳоло соати сеи рӯз аст” (2:15). Лекин Петрус қайд менамояд: “Балки ин ҳамон чиз аст, ки Юили набӣ гуфтааст”. Сипас барои фаҳмондан ҳавворӣ аз китоби пайғамбар Юил (2:28-32) ишора меоварад. Ин пешгӯиро ба се қисми асосӣ тақсим кардан мумкин аст.

Тадқиққунандагони Навишта ҳеҷ гоҳ ҳамфикрии пурра оид ба он надоштанд, ки чӣ тавр Петрус пешгӯии пайғамбар Юилро дар башорати худ дар рӯзи иди Панतिकост истифода бурд. Мушкилӣ аз он иборат мебошад, ки чӣ тавр Петрус аз китоби Юил ишора овард (Аъмол 2:16). Петрус нагуфт, ки чизи дар иди Панतिकост рухдода иҷрои пешгӯии Юили набӣ аст. Агар ӯ ибораи “иҷро шуд”-ро истифода мебурд, пас маъно чун пештара мемонд, аммо ӯ чунин ибораро истифода набурд. ӯ танҳо гуфт: “Ин ҳамон чиз аст, ки Юили набӣ гуфтааст”.

Касоне ки ба ақидаашон, дар рӯзи иди Панतिकост чизе ба иҷро расидааст, чунин мешуморанд, ки ибораи “иҷро шуд” ин ҷо зарур нест. Аён аст, ки Петрус иҷро шуданро дар назар дошт, мегӯянд онҳо. Лекин, ҳатто онҳое ки иҷро шудани пешгӯиро шарҳи дуруст ҳисобида ба ин бовар мекунанд, ҳамфикр нестанд. Баъзеашон чунин мешуморанд, ки пайғамбарии Юил, ки Петрус ишора овард, иҷро шуд ва он ба ҷазои Худо ва баракати Рӯҳи нозилшуда дахл дорад. Пешгӯи оиди баракат пурра иҷро шуда, оиди ҷазо ба таври рӯҳонӣ ба амал расидааст. Баъзеи дигарашон меҳисобанд, ки пешгӯи қисман иҷро шудааст (қисми пешгӯи оиди баракати рӯзи иди Панतिकост ва ҷазо дар замони охир ба иҷро мерасад). Дигарон мегӯянд, ки иҷрои пешгӯии Юил дар рӯзи иди Панतिकост сар шуда, дар тӯли давраи мавҷудияти ҷамоат давом мекунад. Ин бо фаҳмиши онҳо оиди он мувофиқ меояд, ки Худо меҳаҳад, то ҷамоат бо зухуроти аҷоибӣ он рӯзи пурчалол ҳаловат барад. Ба таври дигар гӯем, мувофиқи ин нуқтаи назар ҳар рӯз чун рӯзи иди Панतिकост аст.

Баъзе тадқиқотчиёни Навишта чунин мешуморанд, ки пешгӯии пайғамбар Юил, умуман, дар рӯзи иди Панतिकост иҷро нашуд. Онҳо мегӯянд, ки вақте Рӯҳи Пок нозил шуд, ин фақат тасвири рехташавии бузурге буд, ки дар замони охир ба амал меояд, вақте пешгӯии Юил пурра иҷро мешавад. Петрус ба шунавандагони яҳудии худ фаҳмонд, ки он чи онҳо диданд, нишонаи ҳолати мастӣ набуд (чуноне ки баъзеҳо фикр мекарданд), балки ба гуфтаҳои пайғамбар Юил мувофиқат мекард. Аҳамиятнокии ин нуқтаи назар дар он аст, ки пайғамбарони Аҳди Қадим

на дар бораи ҷамоат, балки дар бораи халқи Исроил пешгӯӣ мекарданд. Бинобар ин, вақте Юил дар бораи “рӯзҳои охирин” сухан мегуфт, ӯ на рӯзҳои охирини мавҷудияти ҷамоат, балки халқи Исроилро дар замони Мусибатҳои Азим дар назар дошт (Ваҳй, бобҳои 6-19).

Пайдо кардани Рӯҳи Пок

Номаҳои Паймони Навин таълим медиҳанд, ки хангоме одам хушхабарро қабул кунад, ҳамон лаҳза Рӯҳи Пок ба ӯ нозил шуда, дар вай сокин мешавад. Ҳавворӣ Павлус қайд менамояд, ки агар одам Рӯҳи Покро пайдо накарда бошад, вай ба Масеҳ низ тааллуқ надорад (Румиён 8:9). Надоштани Рӯҳи Пок наҷотёфта набуданро ифода мекунад! Пас, дар чунин ҳолат мо он далелеро, ки дар китоби Аъмол баъзеҳо имондорон оварда, ғӯта гирифтанд, лекин ҳанӯз Рӯҳи Покро надоштанд, чӣ тавр маънидод карда метавонем (Аъмол 8:4-24)?

Дар Аъмол боби 8 мо дар бораи хушхабардиҳанда Филиппус мехонем, ки хушхабарро дар Сомария паҳн мекард. Ӯро шунида, бисёр марду занон имон оварданд ва ғӯта гирифтанд (8:12). Вақте фиристаҳо дар Ерусалим дар бораи ин шуниданд, Петрус ва Юҳанноро ба Сомария фиристоданд. Баъди омадан онҳо барои боваркардагони он ҷо дуо карда, ба сарашон даст гузоштанд, ва онҳо Рӯҳи Покро қабул карданд (8:14-17). Барои чӣ ин боваркардагон Рӯҳи Покро ин қадар дер пайдо карданд? Ҷавоб аниқ аст. Дар ҷамоати ибтидоӣ ягонагиро нигоҳ доштан зарур буд.

Бояд қайд кард, ки сомариҳо яҳудиёни бо дигар халқҳо омехташуда буданд (4Подшоҳон 17:24; Наҳемё боби 6; Юҳанно боби 4). Инҷили Юҳанно мегӯяд, ки яҳудиён ва сомариҳо бо ҳам муносибат намекарданд (4:9). Ибодаткунии сомариҳо аз дини яҳудӣ фарқ дошта, бо он рақобат мекард. Байни ин ду халқ фарқияти калон мавҷуд буд. Инро дониста истода, ба худ тасаввур мекунем, ки Рӯҳи Пок ба сомариҳо ҳамон лаҳза, ҳангоми хушхабари Филиппусро шунида имон оварданашон, нозил шуд. Эҳтимол, онҳо гумон мекарданд, ки имони нави онҳо аз таълимоти ҷамоатҳои Ерусалим фарқ мекунад. Рӯҳ барои пешгирии ин муваққатан худдорӣ намуд, то Петрус ва Юҳанно, фиристваҳо аз Ерусалим, ба Сомария омада ба боваркардагони сомарӣ даст гузоранд, то онҳо Рӯҳи Покро соҳиб шаванд. Ҳамин тариқ, дар ҷамоати ибтидоӣ ягонагӣ нигоҳ дошта шуд.

Боз як мисоли дигареро мо дар Аъмол 19:1-7 меёбем. Павлус ба Эфсӯс омада, дар он ҷо дувоздаҳ шогирд ёфт. Аммо Павлус ба зудӣ фаҳмид, ки дониши онҳо оиди имони масеҳӣ чандон пурра нест. Онҳо оиди нозил шудани Рӯҳи Пок дар рӯзи иди Панतिकост намедонистанд, илова бар ин онҳо тамоман дар бораи Масеҳ маълумот надоштанд. Ба онҳо танҳо “Таъмиди Ёҳё” маълум буд. Ин онро ифода мекунад, ки онҳо ба Масеҳи баъд аз Ёҳё меомада бовар намуда, аз гуноҳҳо тавба карданд ва ғӯтаи обӣ гирифтанд. Дар бораи Исо шунида, онҳо имон оварданд ва “ба номи Худованд Исо” бо об ғӯта гирифтанд. Диққат намоед, Павлус “дастҳои худро бар сари онҳо ниҳод” ва онҳо Рӯҳи Покро қабул карданд ва “ба забонҳо сухан ронда, нубувват карданд”. Ин ба он таҷрибае ки пештар

боваркардагони яҳудӣ ва ғайрияхудӣ доштанд, монанд аст (Аъмол 2:4,11; 10:46). Чаро лозим буд, ки онҳо ба воситаи дастгузории Павлус Рӯҳи Покро қабул намоянд? Шояд, айнан бо ҳамон сабабе ки сомариҳо низ Рӯҳро ба воситаи дастгузории Петрус ва Юҳанно қабул намуданд – ҳамроҳ намудани ин боваркардагон ба ҷараёни асосии имони масеҳӣ, ва ба ин тариқ нигоҳ доштани ягонагии ҷамоати ибтидоӣ.

Боз як матни мушкил, ки ба пайдо кардани Рӯҳи Пок тааллуқ дорад, Аъмол 2:38 мебошад: “Петрус ба онҳо гуфт: «Тавба кунед, ва ҳар яке аз аз шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид бигирад, ва атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт»”. Дар назари аввал, чунин менамояд, ки ғӯтаи обӣ мисли тавба кардан (бовар кардан) барои бахшоиш гирифтанд ва Рӯҳи Покро пайдо кардан ба одам зарур аст. Бояд ба хотир овард, ки таълимоти асосии Паймони Навин дар он аст, ки танҳо ба воситаи имон бахшоиш ва Рӯҳи Покро пайдо кардан мумкин аст. Ғӯта бо об ба ин дахл надорад. Ибораи “барои омурзиши гуноҳҳо” маънои “дар натиҷаи бахшида шудани гуноҳҳои шумо”-ро ифода мекунад. Тавба (тавбае ки имонро дар бар мегирад) бахшида шудани гуноҳҳоро меоварад ва баъд аз ин одам Рӯҳи Покро қабул менамояд. Акнун “дар натиҷаи” ин бахшоиш ва пайдо намудани Рӯҳи Пок, боваркардагон дар рӯзи иди Панतिकост ғӯта гирифтанд.

Мисоли равшани чӣ гуна имрӯзҳо Рӯҳи Пок қабул мешавад, дар Аъмол 10:44-48 зикр ёфтааст: Ҳангоме ки Петрус дар хонаи Корнилиус хушхабар мерасонд, ҳамаи ҳозирон ба он бовар карданд, Рӯҳи Покро пайдо карданд ва сипас бо об ғӯта гирифтанд.

Ин мисол ба таълимоти Номаҳо оиди қабул намудани Рӯҳи Пок пурра мувофиқат мекунад.

Пуршавӣ бо Рӯҳи Пок дар китоби Аъмол

Дар дарси гузашта қайд шуда буд, ки пуршавӣ бо Рӯҳ аз ҳама бештар дар Инҷили Луқо ва китоби Аъмол хотиррасон мешавад. Бо вучуди он ки Луқо дар Инҷили худ мунтазам дар бораи пуршавӣ бо Рӯҳ сухан меронад, ҳамчуноне ки он дар китоби Аъмол тасвир мешавад, мо китоби Аъмолро дида мебароем. Дар китоби Аъмол пуршавӣ аз Рӯҳи Пок ба хизматгузори дахл дорад. Феъли “пур шудан” шаш бор (2:4; 4:8; 4:31; 9:17; 13:9; 13:52), ва ибораи “пур аз Рӯҳулқудс” чор бор истифода бурда шудааст – ду бор вақте Истефанус зикр мешавад (6:5; 7:55); як бор вақте Барнаббо зикр мешавад (11:24); як бор вақте хусусиятҳои зарурии хизматгузoron зикр мешаванд (6:3).

Дар Аъмол 2:4 пуршавӣ аз Рӯҳи Пок дар хабаррасонии амалҳои мӯъҷизаноки Худо баён гашт. Ба шарофати ин дар рӯзи иди Панतिकост бисёриҳо наҷот ёфтанд.

Бояд қайд кард, ки Худо бо қудрати олии ҳамаи боваркардагонро (бе истисно) аз Рӯҳ пур кард ва онҳо ба хушхабаррасонӣ шуруъ намуданд.

Дар Аъмол 4:8-17 Петрус ва Юҳанноро барои хушхабаррасонӣ зиндонӣ кардан хостанд. Вақте фиристваҳо назди додгоҳ истоданд, Петрус (на Юҳанно) аз Рӯҳ пур шуда, хушхабарро мавъиза кард. Чунон ки маълум аст, ҳеч кас аз шунавандагон наҷот наёфтанд, Петрус ва Юҳанно бошанд озод карда шуданд.

Дар Аъмол 4:23-30 боваркардагоне ки аз озод гардидани Петрусу Юҳанно илҳом ёфтанд, садои худро дар дуо ба Худо баланд намуданд. Онҳо на барои аз Рӯҳ пур шудан, балки барои пайдо кардани часорати гуфтани сухани Худо дуо мекарданд. Худо бо қудрат ҳама ҳузурдоштагонро аз Рӯҳ пур кард ва барои шаҳодат додан часорат бахшид. Онҳо хушхабар расонданд, ва бисёр касон наҷот ёфтанд.

Дар Аъмол 9:10-16 Павлуси нобиногашта дар хонаи Ёҳудо дуо мекард, вақте Ҳанонийё наздаш фиристода шуда буд. Павлуси аз олами боло зодашуда аз Рӯҳ пур шуд (9:17) ва бино гашт, сипас ғӯта гирифт ва ба хушхабаррасонӣ шуруъ намуд (9:18-20). Яҳудиён инро шунида, ба ҳайрат ва ғазаб омаданд.

Дар Аъмол 13:4-12 Павлус дар шаҳри Пофус буд, ки он ҷо Сарчиюс Сухани Худоро гӯш кардан мехост. Аммо Алимои ҷодугар ба суханони Павлус зиддият намуда, мекушид Сарчиюсро аз имон овардан боздорад. Павлус аз Рӯҳ пур шуд ва ба Алимои ҷазо раво карда, ӯро фош намуд. Сарчиюс наҷот ёфт.

Зикршавии охирин оиди пуршавӣ дар Аъмол 13:52 во мехӯрад. Баъд аз хизматгузорию Павлус дар Антиохияи Писидия онҳо маҷбур шуданд, ки ба Иқуния раво шаванд. Шогирдон дар роҳи худ ба Иқуния доимо аз Рӯҳи Пок пур мешуданд. Дар Иқуния бисёриҳо наҷот ёфтанд.

Дар охир қайд кардан зарур аст, ки ҳар боре боваркардагон дар Аъмол бо Рӯҳи Пок пур мешуданд, ин дар хизматгузорӣ ба Худованд ифода меёфт – асосан, дар паҳн намудани Сухани Худо. Ҳангоми хондани китоби Аъмол пурра маълум мешавад, ки фиристодашудагони пур аз Рӯҳ натиҷаҳои гуногунро

комёб мегарданд. Пуршавӣ аз Рӯҳи Пок натиҷаҳои дилхоҳро сад фоиз кафолат намедиҳад. Баъзеҳо имони наҷотбахшро қабул мекунанд, баъзеҳо бошанд, мутаассифона онро рад менамоянд. Ёгона кафолат – ба даст овардани қувват барои хизмат ба Худост.

Муқобилият ба амали Рӯҳи Пок

Супориш: Ишаъё 63:10; Аъмол 7:51; Ибриён 10:28-29; Эфсӯсиён 4:30; 1Таслӯникиён 5:19-20-ро хонед.

Дар оятҳои овардашуда панҷ феъли нохуб мавҷуданд, ки вобаста ба кори Рӯҳи Пок истифода мешаванд. Ин феълҳо зеринанд: “поймол кардан”, “азиз надоштан”, “таҳқир намудан”* (Ибриён 10:29), “андӯхгин кардан” ва “хомӯш намудан” (Эфсӯсиён 4:30; 1Таслӯникиён 5:19). Гарчанде Рӯҳи Пок тавоност, ӯ зӯровариро истифода намебарад. ӯ кӯшиш мекунад, ташвиқ менамояд, огоҳ мекунад, вале ҳеҷ гоҳ одамонро бар хилофи хосташон ба рафторе маҷбур намесозад.

Аз ҳама бештар ба Рӯҳи Пок гуноҳкорон ва аз имон гаштагон муқобилият намуда, ӯро дашном мекунанд. Ба Рӯҳ муқобилият кардан – яъне ихтиёран кӯшишҳои ӯро рад намудан аст; таҳқир кардан – яъне ба Хуни пурқимати Масеҳ бо хандаву тамасхур муносибат намудан аст. Ҳеҷ як боваркардаи ҳақиқиро дар ин айбдор кардан мумкин нест, зеро ин порчаи нома ба Ибриён онҳоеро дар назар дорад, ки аввал Масеҳро эътироф мекарданд, вале баъд аз ӯ рӯ гардонда, ба дини яҳудӣ баргаштанд, ва ба ҳамин тариқ Писари Худоро дубора мехкӯб намуданд. Барои чунин одамон “дигар қурбоние барои бахшоиши гуноҳҳо” нест. Онҳо хизмати Масеҳро дар салиб

---

*Таҳқир намудан – *наст задан, беобрј кардан.*

ихтиёран рад карда, хуни Ӯро поймол намуданд ва Рӯхро, ки дар бораи файзу баракати абадӣ шаҳодат медиҳад, таҳқир карданд.

Мо дар ин дарс муносибати нобоваронро ба Рӯх муфассал дида намебароем, балки хатарҳоеро аз назар мегузаронем, ки боваркарда бо он ҳангоми ба амали Пуштибон муқобилият карданиш рӯ ба рӯ мешавад.

Мо дар бораи даъвати бо Рӯх пур шудан, ки дар Эфсӯсиён 5:18 зикр шудааст, аллакай гуфта гузашта будем. Хоҳиши Худо барои ҳар як одам ҳамин аст. Лекин, агар мо аз Рӯх пур шавем, пас бояд аз ҳама чизҳои дигар халос гардем. Агар ман идораи худро аз китобҳо пур карданӣ бошам, пас ҳама чизҳои дигарро – миз, коғаздон, чароғ, курсиҳо ва ғайраро – бояд баровард ва дар идора ба ғайр аз китоб дигар ҳеҷ чиз наместонад! Иҷозат диҳед, ки аз худ бипурсам: “Оё ман тайёрам, то ҳамаи он чиро, ки дар ҳаётам ба ҷалоли Масеҳ ва Покии Рӯҳи ӯ мувофиқат намекунам, тарк намоям? Оё ман хоҳони танҳо ҷалоли Худоям? Оё ман тайёрам, ки ҳеҷ бошам, то ки Худо ҳама шавад.

Бо вучуди ин имони масеҳӣ хусусиятҳои манфири надорад. Он ҳамеша ба ман “аз Рӯх пур шудан”-ро маслиҳат медиҳад. Вале ин на насихати фаъол, балки ғайрифавол аст. Худи ҳамин мафҳум дар Юҳанно 19:29 вомехӯрад, вақте суҳан дар бораи исфанҷи пур аз сирко меравад. Чӣ гуна он аз сирко пур шуд? Онро танҳо ба сирко андохтанд.

Ман метавонам бо Рӯҳи Худо пур шавам, агар ба ақл, дил ва иродаам имконияти бо Худованд Исои Масеҳ пур ва роҳнамо шуданро диҳам.

“Андӯҳгин накунед” (Эфсӯсиён 4:30)

Мо душманро андӯҳгин карда наметавонем; танҳо он кас метавонад андӯҳгин шавад, ки моро дар ҳақиқат дӯст медорад. Аммо Ӯро андӯҳгин кардан осон нест, чунки “муҳаббат тоқатпазир ва нек аст”. Бо вучуди ин, мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Ӯ Рӯҳи Пок аст. Пас чӣ боиси андӯҳи Ӯ буда метавонад?

1. Гуноҳи аён

Барои тасвир кардани ин аз Навишта якчанд ишора меоварем. Ба Эфсӯсиён 4:24-32 диққат диҳед: а) дурӯғ (ояти 25); б) хашм (ояти 26); в) ҷой додан ба иблис (ояти 27); г) дуздӣ ва хасисӣ (ояти 28); д) сухани бад (ояти 29); е) қаҳру ғазаб ва ҳақорат (ояти 31); ж) бадхоҳӣ ва набахшидан (эҳтимол, ин гуноҳ байни боваркарда-гон бештар вомехӯрад) (ояти 32). Ҳеч як фарзанди Худо бо содир кардани ягон хели ин гуноҳҳо Рӯҳи Покро андӯҳгин накарда наметавонад. Бинобар ин лозим аст, ки рафтору гуфтори худро назорат намоем!

2. Гуноҳи ниҳонӣ

Ӯ Рӯҳи Пок мебошад ва ҳар гуна беадолатӣ, бешубҳа Ӯро андӯҳгин месозад. Вале Ӯ метавонад бештар аз он андӯҳгин гардад, ки рафтори касе зоҳиран намунавӣ менамояд.

Ба худ тасаввур намоед, ки вақти ба хонаи рафиқи худ рафтаним ӯ ба ман суратҳои оилавино нишон медиҳад. Ба яке аз суратҳо ишора карда ӯ мегӯяд: “Ин хеши ман мебошад, ки бароям азиз аст. Ҳоло ӯ дар

Африкаи Чанубӣ зиндагӣ мекунад”, ва дар бораи зиндагонӣ ва машғулиятҳои вай бо шавқ нақл карданро сар мекунад. Ногаҳон, ба ман нигоҳ карда, Ӯ пай мебарад, ки ман дар айни ҳол ба тиреза чашм дӯхта, кӯчаро назора мекунам. Диққати ман рафиқи меҳмондӯстамро ранҷонд. “Барои чӣ ман ба ӯ суратҳоро нишон медиҳам”, – мегӯяд ӯ дар дилаш, – “ин ба вай тамоман шавқовар нест”. Баъди ин ӯ суратҳоро гирифта ба як тараф мемонад. Ҳоло, чун пештара Рӯҳи Пок барои мо суратҳои аҷоибро пешкаш намудааст. Ҳама суратҳо ба як Шахсияти пуршараф бахшида шудаанд, ва Рӯҳи Пок кӯшиш менамояд, ки зебӣ, муҳаббат ва шукӯҳи Ӯро ба мо нишон диҳад. Вале, агар ба ҷои Ӯро гӯш кардан мо ба тарафи дигар нигоҳ карда бо корҳои ҷаҳонӣ ё бо ягон чизи дигар машғулем, Рӯҳ андӯҳгин шуда, суратҳоро ба як тараф мегузорад. Ба таври дигар гӯем, Ӯ дар дилҳои мо бурдани хизматгузори Масехро қатъ менамояд ва моро сарзаниш карда, шодиву оромиро аз вучудамон дур месозад” (Х.П. Баркер).

Ба бисёр боваркардагон имрӯз шодӣ, осоиш ва қувват намерасад, чунки Сарчашмаи дохилӣ ранҷида, онҳоро тарк кардааст. Агар мо бо Худовандамон муносибат надошта бошем, Ӯ қудрат дорад, ки моро нотаъон ва қашшоқ созад.

“Фарз мекунем, ки хӯҷаине меҳоҳад ба муддати як сол ба хориҷа сафар кунад. Ба ҷои хонаи худро қулф карда, асбобу анҷоми онро аз ҷанг пӯшондан, ӯ назоратчиро ба кор мегирад, то дар вақти набуданаш дар хона тартиботро нигоҳ дорад. Муддати муайяне ҳамааш хуб мегузашт, аммо боре аз ҳуҷрае садои баланди шараққос ба гӯшаш мерасад. Назоратчӣ ба ин

хучра давида даромада мебинад, ки порчаи калони андоваи девор аз шифти хона афтода, қисме аз мизу курсиро вайрон кардааст ва хучраро бо чанг пӯшонидаст. Бешубҳа, вай зиқ шуд, вале чизҳои худро барои ин ҷамъ карда аз хона намеравад. Ӯ корҳои муқаррарии худро як тараф гузошта, ба таъмири хучра шурӯъ мекунад. Барои ба тартиб овардани шифти хона вай андовачиро ҷеғ мезанад. Мизу курсии вайроншуда барои таъмир ба усто дода мешаванд, хучра бошад аз чангу хок рӯфта, тоза карда мешавад. Мисоли мазкур онро нишон медиҳад, ки хангоми Рӯҳи Покро ранҷондани боваркарда чӣ ба амал меояд. Назоратчи боварии саҳт дошта, ба ҷои рафтани ба ислоҳи зарари рӯҳӣ дар ҷонҳои мо диққат медиҳад. Ӯ хизмат-гузори муқаррарии Худ, яъне ба дилҳои мо хурсандӣ ва оромӣ оварданро як тараф гузошта, кӯшиш мекунад моро ба худтанқидкунӣ ва эътирофи гуноҳоямон оварад, то мо дубора барқарор гардем (Х.П.Баркер).

“Хомӯш накунед” (1Таслӯникиён 5:19,20)

Саргузашти дар Ҳастӣ боби 24 зикршударо ба хотир оваред. Вақте падару модари Ривқо розӣ шуданд, ки ӯро барои Исҳоқ ба занӣ диҳанд, ғуломи аз номи хоҷаи худ фиристодашуда нияти худӣ ҳамон рӯз баргаштанро дошта гуфт: “Маро ҷавоб диҳед, то ки назди хоҷаи худ биравам”. Лекин падару модар бо духтарашон чунин зуд ҷудо шуданро нахоста қарор карданд, ки ӯ бо онҳо ақаллан даҳ рӯз бимонад. Ғулом ба ин чунин ҷавоб дод: “Маро нигоҳ надоред; Худованд сафари маро муваффақият бахшид; маро ҷавоб диҳед,

то ки назди хоҷаи худ биравам” (ояти 56). Ин ғулом рамзи Рӯҳи Пок аст, ки бо ҷалол аз номи Писар барои хостгории арӯс, Ҷамоат, омадааст. Ӯ ба воситаи Инҷил розигии моро гирифта, мехоҳад моро беайб ва пок ба Масеҳ пешниҳод намояд ва вазифаи Худро ба иҷро расонад. Ҷаҳон, ҷисм ва шайтон ба ин хизматгузори мамониат кардан мехоҳанд. Бинобар ин Ӯ арз мекунад: “Маро нигоҳ надоред!”.

Чунин монеа метавонад дар дашном намудани муҳаббати Ӯ ва хомӯш кардани алангаи хизматгузории Ӯ, ки ба воситаи боваркардагони дигар ба мо меояд, зоҳир гардад. Ӯ бисёр чизҳоро ба мо гуфтаи мехоҳад. Барои ин Ӯ ҳокимона асбобҳои гуногунро истифода мебарад. Вале, агар мо гӯш накунем, бо ин Ӯро аз худ дур карда, дар натиҷа ба худамон зиён мерасонем.

Амри “андӯхгин накунед” ба ҳар як кас шахсан дахл дорад; “хомӯш накунед” — ҳам ба боваркардагон ва ҳам ҷамоатҳои алоҳида. Ҷамъомади масеҳиён метавонад алангаи Рӯхро хомӯш кунад, агар доираи хизматгузориҳоро маҳдуд кунад ва монеи он шавад, ки Рӯх боваркардагонро чун асбобе ки ба воситаи онҳо ӯ сухан гуфтаи мехоҳад, шахсан интиҳоб намояд. Хизматгузори ба ном “номутахас-сис”, ки наметавонад мухтасар ё дуруст адаби сухан гӯяд, бо вучуди ин, маҳорат дорад ба халқи Худо барои фоидаи онҳо мууроҷиат кунад. Вай метавонад хабари Худоро ба ҳамагон расонад, дар дилҳои ҷамъомадагон таассуроти чуқур гузорад, ки ин маротиба вай асбоби Рӯх буд. Фармону нишондодҳои роҳбарон ва ҷамъомадҳои ҷамоат метавонанд чунин хизматгузории фармудаи Худоро хомӯш намоянд, ва аксаран ҳамин тавр ҳам мекунанд.

Ин ба мавъизаҳои бесаводона ё бад тайёркардашуда тааллуқ надорад, ва далелеро, ки Масеҳ ба Ҷамоати Худ чунин бахшоишҳо мисли мубашширон, роҳбарон ва муаллимон додааст, шубҳаовар намесозад.

Вале ин ба бартараф намудани монеаҳои дахл дорад, ки ба Рӯҳи Пок барои ҷамъ кардани покони халал мерасонад. Мо бояд ба Рӯҳ дар истифодаи асбобҳои тайёркардааш, хоҳ мутахассис бошанд, хоҳ не, озодӣ диҳем, ва ҳамин тариқ ба Навиштаҷот пайравӣ намоем: “Нубувватҳоро хор нашуморед”. Сухани аз тарафи Худо додашударо паст задан, бо сабаби он ки он ба мо на аз роҳбари маълумотнок, балки аз масеҳии таҷрибаи калон надошта бармеояд, паст задани Рӯҳи Пок дар ҷамоатҳои муқаддасон аст.

Қувваи Рӯҳи Пок

Супориш: Луқо 4:14; Аъмол 10:38; 1Қӯринтиён боби 12; Юҳанно 7:37-39; Аъмол 1:8; 2Тимотиюс 1:7-ро хонед.

“Пас, Худои умед бигзор шуморо дар имонатон аз ҳар гуна шодӣ ва сулҳу осоиштагӣ пур кунад, то ки бо қуввати Рӯҳулқудс умедатон афзун гардад” (Румиён 15:13). Дар ин суҳанҳо фикри бисёр муҳим ҳаст. Танҳо бо қувваи Рӯҳи Пок мо метавонем ҳақиқатҳои бузурги нома ба Румиёнро бифаҳмем, ва ҳамин тариқ, аз шодии ҳақиқӣ ва осоиштагӣ пур шавем.

Биёед дар ин дарси охирин бори дигар қайд менамоем, ки Рӯҳи Пок Худо аст ва ҳама сифатҳои Худо, аз ҷумла тавоноӣ, ба Ӯ тааллуқ доранд.

Тавоноӣ дар хизматгузори Ӯ ҳангоми офариниши олам (Айюб 26:13; 33:4; Забур 103:30), дар қудрати ӯ ба қаҳрамонони муайяни Навишта истеъдоди ғайриоддӣ додан (Доварон 14:6,19; Аъмол 8:39), ва ҳамчунин дар имкониятҳои ғайриоддии мӯъҷиза ба амал овардан зоҳир мегардад, ки дар китоби Аъмол зикр шудааст.

Лекин моро аз ҳама бештар қувваи илоҳии Ӯ шавқманд менамояд, ки дар баъзе шахсони алоҳида зоҳир мешуд. Оё мо метавонем аз ин қувва имрӯз истифода барем? Оё мо метавонем бар гуноҳу васваса ғалаба оварда умр ба сар барем. Бале, бешубҳа! Ин ҳақиқат дар ҳаёти ҳаррӯза тасдиқ мешавад.

Биёед қувваи Рӯҳи Покро дида мебароем.

Қувваи Рӯҳ дар ҳаёти Худованди мо Исои Масеҳ

Ҳаёти Масеҳ на танҳо бо покии комил, балки инчунин бо қувваи илоҳӣ қайд шудааст. Ӯ ҳуқуқи махсуси Худро бевосита истифода намебурд, балки ҳама чизро танҳо ба воситаи Рӯҳи Пок, ки Ӯро пур намуд, ба ҷо меовард.

Зодашавии бенуқсони Ӯ аз тарафи Рӯҳи Пок пешакӣ муқаррар шуда буд (Луқо 1:35); ҳангоми ғӯта гирифтани ӯ бо Рӯҳ ва қувват тадҳин шуд (Аъмол 10:38); бо ин қувва ӯ эҳтиёҷоти рӯҳонии офаридаҳои Худро қонеъ менамуд ва камбудии ҳисмонии онҳоро бартараф мекард (Луқо 4:1,14); ва бар ҳокимияти иблис муқобилият намуд (Матто 12:28). Қурбонии Ӯ дар салиб ба воситаи Рӯҳи Пок оварда шуд (Ибриён 9:14) ва ҳатто Эҳёи пурҷалоли Ӯ бо ҳамон қувва ба амал омад (1Петрус 3:18).

Бахшоишҳои Ӯ ба ҷамоат

1Қўринтиён боби 12-ро омӯхта истода, мо ба хулосае меоем, ки дар ин ҷо оиди ягонагии ҳақиқӣ сухан меравад, ки дар гуногунӣ ифода ёфтааст. Ёк Рӯҳ ва як Бадан вучуд доранд ва ҳар як боваркардаи ҳақиқӣ аъзои ин Бадан аст. Ҳаёте ки дар Сар (Масеҳ) аст, ба ҳар узв тааллуқ дорад, ва ин Сар танзимкунандаи (регулятор) муҳимтарин аст. Чуноне ки дар организми инсонии шумо ҳар як узв вазифаи муайяни худро дорад, айнан ҳамин тавр ин ба Бадани ноаёни Масеҳ

низ тааллуқ дорад. Бинобар ин, ҳар як масеҳӣ, чун узви Бадани Масеҳ, барои хизматгузорӣ бахшоишҳои Худодод дорад, ва ин узвҳо аз тарафи Сар ба ҳаракат дароварда мешаванд ва ба ҳамдигар вобастаанд. Байни онҳо рақобат нест, балки танҳо ҳамкорӣ аст.

Нӯҳ бахшоиш, ё қобилиятҳои илоҳии гуногун мавҷуданд, ки дар ин боб номбар шудаанд. Диққат диҳед, ки онҳо танҳо ба якчанд интихобшудагон тааллуқ надоранд, балки ҳокимона аз тарафи Рӯҳи Пок ба ҳама боваркардагон бахшида шудаанд, ва солимии ҳама бо фаъолияти солими ҳар яке муайян карда мешавад.

ӯҳдадориҳои мо ба вучуд овардани ягонагии масеҳиён нест, чунки Рӯҳи Пок аллакай инро кард. Ягонагии Рӯҳ ҳақиқатест, ки ҳоло вучуд дорад, зеро чуноне ки мо аллакай қайд намудем, Ӯ ҳама боваркардагонро ба як организми аҷоиб – Ҷамоат ғӯта дод. Мо бояд инро эътироф намуда ба таври лозимӣ, чуноне ки дар Эфсӯсиён 4:2-3 гуфта шудааст, рафтор кунем: “Бо тамоми мулоимат ва фурӯтанӣ ва пурсабрӣ якдигарро дар муҳаббат таҳаммул намоед, ва саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар иттифоқи осоиштагӣ нигоҳ доред”.

Чунин хулоса баровардан мумкин аст, ки қувваи ҳаракат-диҳандаи фаъолияти солими Ҷамоат Рӯҳи Поки андӯҳгиннашуда мебошад. “На бо ҷасорат ва на бо қувват, балки бо Рӯҳи Ман, мегӯяд Худованди лашкарҳо” (Закарё 4:6).

Шахси боваркарда

“Дӯсти британиягиам саргузашти дар қатора аз Ёенева ба Брюссел сафар кардани худро нақл намуд, ки якчанд сол пеш ба амал омада буд. Ҳамроҳи ӯ дар купе боз як шахс сафар мекард, ки чехрааш каме шинос буд, вале ӯ ба хотир оварда наметавонист, ки дар кучо бо вай вохӯрда бошад. Бо вучуди ин ӯ дар бораи ин бисёр фикру андеша накард. Тамоми пагоҳӣ ҳар яке аз ҳамсафарон бо хондан ё назораи манзара аз тиреза машғул буда, ягон сухане нагуфтанд. Вақти хӯроки нисфирӯзӣ расид ва онҳо дар як вақт ба вагон-ресторан рафтанд. Он ҷо камодам буд, ва онҳо назди мизҳои гуногун рафта нишастанд. Рӯзона сайёҳон манзараҳои хуши Арденро тамошо мекарданд, вақте поезд аз ин водии зебоманзара мегузашт. Ниҳоят, қатора ба стансияи Брюссел расид. Оркестр мусиқии Брабанконниро навохт. Стансияро тӯдаи одамони пурҳаяҷон пур кард. Дари купеи дӯстам кушода шуд, ва ба фарш қолини дароз партофта шуд, ки куперо бо қолини дар платформа партофташуда пайваст менамуд. Ва аз купе одаме берун баромад, ки тамоми рӯз ҳамсафари дӯсти ман буд – Алберт, шоҳи Белгия! Дӯсти британиягии ман бо кӣ сафар карданаширо бисёр дер фаҳмид. Имконияти ягона аз даст рафта буд”. Агар сайёҳи англис на танҳо саёҳат мекард, балки инчунин бо ҳамсафари худ сӯҳбат менамуд, чӣ гуна ҳаловате аз чунин мушоракат мебуд! Чӣ гуна шарафе ба ӯ муяссар мегашт!

Ҳар як боваркардаи ҳақиқӣ сӯи Ҷалол ҳамроҳи Пуштибон сафар мекунад, вале на ҳар боваркарда аз сӯҳбати форами бо ӯ ҳаловат мебарад. Дар 2Қӯринтиён 13:14 оиди “ширкати Рӯҳулқудс” гуфта мешавад. Ин ҳамчунин мушоракат бо Падар ва Писарро ифода

мекунад. Аммо дар айни ҳол лозим аст, ки мо ба худ пурра баҳо диҳем.

Суханони охирине ки Худовандамон пеш аз ба осмон рафтан гуфт, ба пайдо кардани қувва аз олами боло дахл доштанд (Луқо 24:49; Аъмол 1:8). Ин қувва ба онҳо бо нозил шудани Рӯҳи Пок дода шуда буд.

Мо медонем, ки ин дар рӯзи иди Панतिकост ба амал омада буд (Аъмол боби 2). Дар он рӯз онҳо қувваи нави илоҳӣ қабул намуданд, ва одамоне ки мисли гӯсфандҳои тарсончак гурехта буданд, акнун устувор, ҳамчун шерҳои тавоно устувор меистоданд. Тарс онҳоро тарк намуд ва онҳо ба ҳар гуна касе ки якчанд ҳафта пеш бар уқубатҳои Наҷотдиҳандаи мехкӯбшуда механдиданд, далерона оиди Масех, чун Наҷотдиҳанда ва Худованд, башорат медоданд. Аз ин ҳам бештар, онҳо таҳқир ва ҳабс, нафрат ва душманӣ, ва ниҳоят марги даҳшатнокро қабул намуданд. Инчил бо як ғайрати ҳайратовар паҳн карда мешуд, ва дар тамоми империяи Рум ҷамоатҳои масехӣ ташкил ёфтанд. Вале пуршавӣ аз Рӯҳи Пок на танҳо ҷасорати бемисли шаҳодат додан, балки шодии бузурги рӯҳониро низ мебахшад (Аъмол 13:52). Онҳо Худоро дар рӯзҳои мушкили худ ситоиш мекарданд, зеро медонистанд, ки ин нохушиҳо имконият медиҳад, то қувваи Масех боз ба онҳо ҷорӣ шавад.

Ба ҳар ҳол, мо онҳоро одамони ғайритабӣ ё шахсони ба ғамгинӣ ё озмоишхое ки имрӯз моро ихота карданд, гирифтор намешуда намеҳисобем. Вақтхое мешуд, ки онҳо низ дилхунук мешуданд. Баъзан онҳо фикру мақсадҳои Худоро намефаҳмиданд ва маҷбур мешуданд, ки муносиба-ташонро бо Худованд аз нав барқарор намоянд. Онхое ки дар

Аъмол боби 2 аз Рӯҳи Пок пур шуда буданд, маҷбур шуданд дар Аъмол боби 4 боз аз Рӯҳ пур шаванд.

Шодравон Х.Р. Баркер чунин менависад: “Вақте ки шумо дари дилҳои худро ба ганҷҳои муҳаббате мекушоед, ки Масеҳ ба шумо рехта метавонад, ҳангоме Рӯҳ шуморо пур намуда, ҳаётатонро мувофиқи хости Худ роҳнамоӣ мекунад, пӯшидани дарҳои ҳаётатонро, ки ба ҷаҳони гуноҳ мебарад, фаромӯш накунад. Онҳоро пӯшида нигоҳ доред, вагарна ҷараёни баракату хурсандӣ бенишон аз даст меравад”.

Биёед, вобаста ба ин, Эфсӯсиён 5:18-ро бори дигар хонда мебароем. Масти шароб шудан манъ буда, бо Рӯҳ пур шудан зарур аст. Ҳангоме ки одам май менӯшад, мисли хушёр рафтор ва гуфтор намекунад, аммо ҳангоме ӯ аз Рӯҳи Пок пур мешавад, рафтору гуфтораш нишонаҳои нав пайдо мекунанд. Чӣ гуна мо метавонем аз Рӯҳ пур шавем? Бо пайравӣ ба Сухани Худо ва доштани муносибатҳо бо Худованди бузургамон. Диққати худро пурра ба кори дохилии Рӯҳ дар мо ҷалб кардан лозим нест, балки бояд ҷалоли Масеҳро дар ҳама ғӯшаю канори олам мушоҳида намоем.

Худованди мо Исои Масеҳ ба се муносибати шахсии Рӯҳ ба боваркардагон ишора намуд: “бо”, “дар”, “бар”.

1. “Бо”. “**ӯ бо** шумо мемонад” (Юҳанно 14:17), вақте ки моро дар гуноҳ фош мекунад (Юҳанно 16:9); вақте Масеҳро ҷалол медиҳад (ояти 14); ва зодашавии нав медиҳад (Титус 3:5).

2. “Дар”. “Дар шумо хоҳад буд” (Юҳанно 14:17). Ин дар бораи ҳузури доимии Рӯҳ дар бадани боваркарда мегӯяд, то бар “ҷисм” ғалаба оварад (Ғалотиён 5:16,17); хислатҳои Масеҳ, “самари Рӯҳ”-ро, дар мо парварад (Ғалотиён 5:22,23); моро дар нотаваҷибон устувор созад (Румиён 8:26); ба дуо кардан илҳом бахшад (Эфсӯсиён 6:18); ба Худо-Падар наздик шуданамонро таъмин намояд (Эфсӯсиён 2:18); моро бовар кунонад, ки мо фарзандони Худо ҳастем (Ғалотиён 4:6); моро тасалло диҳад (Аъмол 9:31); ва Масеҳро ба мо аён карда, моро ба тамоми ростӣ раҳнамоӣ намояд (Юҳанно 16:13,14).

3. “Бар”. “Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шавад, қувват хоҳед ёфт” (Аъмол 1:8); мувофиқи сухани Худованд, шогирдон дар Ерусалим монданд, то иҷрои ин ваъдаро интизор шаванд. Ҳангоми фаро расидани иди Панतिकост, вақте ҳамаи онҳо якдилона бо ҳам буданд, ба онҳо Рӯҳ мисли забонаҳои аз ҳам ҷудо нозил шуд, ва “ҳамашон аз Рӯҳулқудс пур шуданд” (Аъмол 2:3,4). Онҳо якдилона бо ҳам ҷамъ шуда, як буданд; онҳо ҳама аз Рӯҳ, қувваи ҳамаро фарогиранда, пур шуданд; забонаҳои оташ якто-якто бар ҳар яки онҳо қарор гирифт, ки қувваи алоҳида барои ҳар кадоми онҳо буд; ва ин натиҷаи ягонагӣ дар ҷамоат гашт. Агар ҳар як боваркарда бо Рӯҳи Пок пур мешуд, ин гуна Ҷамоат имрӯз қувваи бузурги Худо мебуд, ва шаҳодат оиди Масеҳ дар ин ҷаҳони торик ба Худо ҷалоли бепоён меовард.

Барои ба ин ноил шудан дар навбати аввал аз дил ё ҳаёт ҳар гуна гуноҳеро, ки Рӯҳро андӯхгин карда метавонад, решакан карда, ўро бо беитоатӣ андӯхгин

накарда, худро пурра дар рафтор ва хизматгузорӣ ба қудрати ӯ тобеъ намудан лозим аст; ҳар гуна чизҳои ҷисмӣ ё заминиро, ки ба қудрати Ӯ монеъ мешавад, бояд бартараф кард. Ҳангоме ки дил ва ҳаёт аз ҳар он чи бар хилофи ӯст, пок карда мешаванд, Рӯҳи Пок ҳақиқатан “бар мо” нозил мешавад.

Мо ба Худованд бо дуо муроҷиат менамоем, то ҳар як донишҷӯ омӯзиши ин курсро ба охир расонда истода, растохези рӯҳонӣ пайдо кунад ва ҳамроҳи пайғамбар Мико гуфта тавонад: “Ман ба воситаи Рӯҳи Худованд аз қувват ва инсоф ва мардонагӣ пур шудаам” (Мико 3:8).